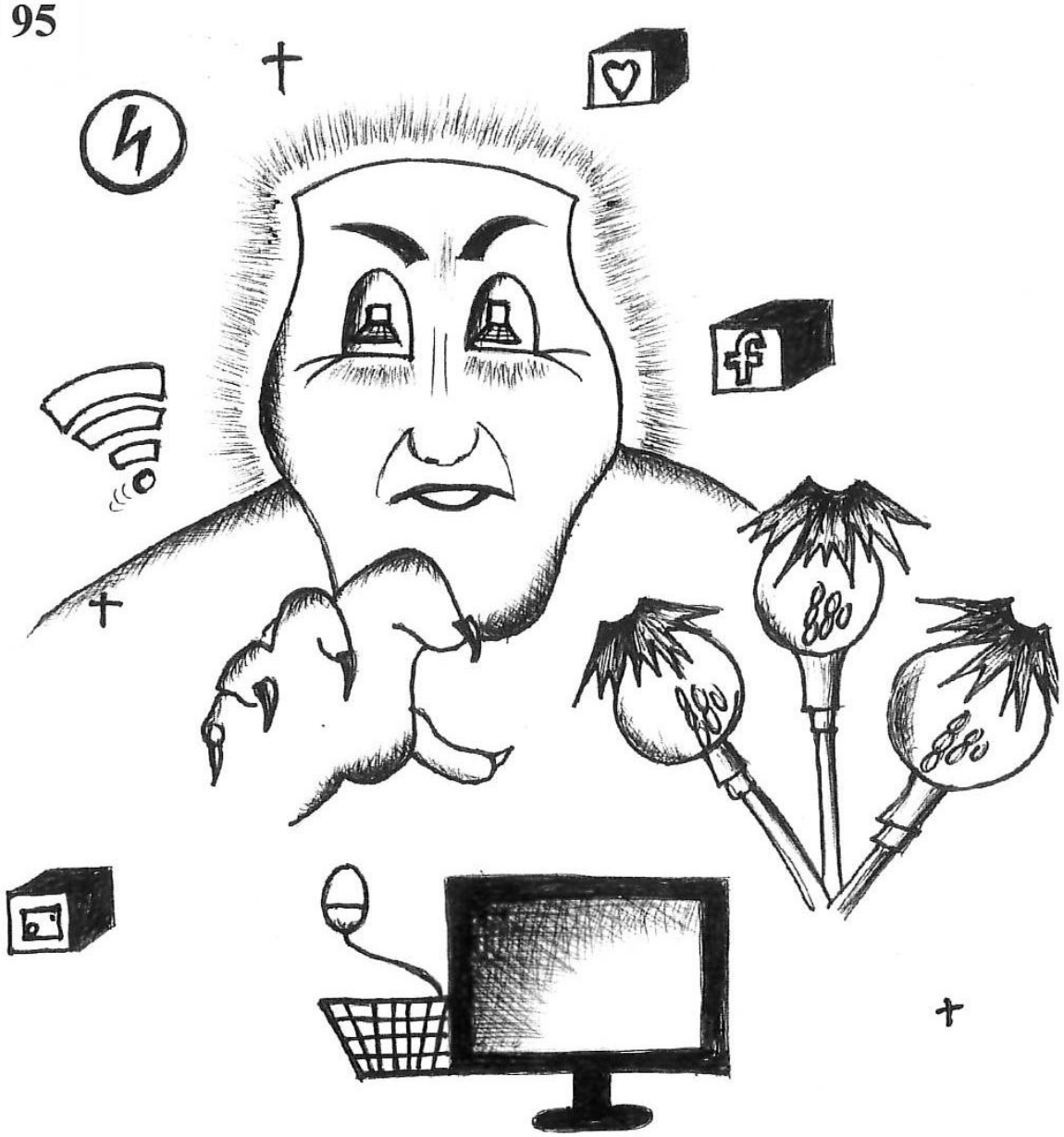
C 95

Czifra János

fÉSZBUKSÁGAIM 2.0

internet, mint a nép ópiuma...

egy visszaeső scriptomán töredékes vallomásai

C 95
Az Egressy Béni
Könyvtár Olvasóinak
figyelmébe!
2024. VII. 29.

Városi Könyvtár
1252.489
Kazincbarcika

CZIFRA JÁNOS

fÉSZBUKSÁGAIM 2.0
internet, mint a nép ópiuma…
egy visszaeső scriptomán töredékes vallomásai

LITOPLAN Kft.
2024

CZIFRA JÁNOS
fÉSZBUKSÁGAIM 2.0

ISBN 978-615-02-0910-4

Borítólap és grafikák: Rási Erzsébet
Előszó: Harnócz Zsuzsa
Lektorálta: Untenerné Márton Ágnes
Fotó: Székely - Czifra Anett

Czifra János Copyright by
Kiadja: Czifra János

Kazincbarcika, 2024

Készült a LITOPLAN Kft. Nyomdájában
Tipográfia, tördelő szerkesztő: Kriston Eszter
Műszaki vezető: Tóth Zoltán

Tartalom

Előszó
Prológ
Oly korban éltem én…
Éljen a XXI. század is... de
A foci is ópium
Közeleg az új év
Spinoza relax
Gyökerek, gyümölcsök és virágok…
A tavaszról, szerényen és néha ingerülten…
A gépek ellenforradalma…
Dávid és Góliát
Recenzió és annak hiánya
Szegényedő közszolgák
A Stoki rendőrt ide a falunkba...
Nem Holocaust - SULI CAUSZT!
Az én rózsám vasutas…
In memoriam Németh István!
Látjátok, feleim……
In memoriam Géczi József Alajos!
In memoriam Fancsik Jóska!
A Pápaság története
/egy érettségihez nem elég /
Történelem és ami mögötte van…
Az új kenyér ünnepe, Szent István napja!
Disznóvágás, anno
a valóság és annak cukormázas változata
Tévelygő nosztalgia
Balatonszepezd I.
Balatonszepezd II.
Balatonszepezd III.
Balatonszepezd IV.
Szomszédok
Nyílt levél egy svéd barátomhoz
Még mindig szeretem Kabos Gyulát!
CSI helyszínelők...
In memoriam JFK...
Éljen a XXI. század is... de
„Jó estét, Magyarország!"
A KÍNA- SZINDRÓMA
Keresztény szolidaritás, vagy diszkriminálás?

Gyilkosok... és amit érdelemnek!
Győztünk? Dehogyis!! Vesztettünk? Dehogyis…
Nesze neked, a lengyel-magyar barátság?
Az új év küszöbében, emlékezve, botladozva…
Merengve
„Borsod a Sorsod"
Falusi életképek, a tánciskola
Falusi életképek, a varjúfészek…
Gondolatok a könyvtárban...
Együgyű bölcsességek...
Költészet napja előtt...
Guruló valuták, guruló dollárok, anno és most...
Petőfi 200
utóélet…
a laktanya...
a jog asztala
Szendrey Júlia, a meghurcolt özvegy
Szendrey Júlia élt 39 évet…
Szendrey Júlia,
pletykák, sárdobálás és tények
Éljen március 15-e, még az idén is…
Egy korszak lezárása…
Magánügyeim 1.
A mosónők és a nagyszülők korán… elfáradnak !
Magánügyeim 2.0
Tisztelet az öregeknek!
Magánügyeim
Bianka unokám születésnapjára!előestéjén
Ákos unokám névnapjára
Kihagyhatatlan versike

Előszó

Léteznek olyan, a közhiedelemben meggyökeresedett tévhitek, amik azért égtek belénk, mert évszázadokon keresztül szájról szájra terjedtek, mindenki fűszerezett rajtuk egy kicsit, és ebből világraszóló szenzáció lett, amire a gyarló emberek nyomban rá is vetették magukat, és prédikációként hirdették tovább.
De szerencsére jöttek azok a „tudós kutatók", akik bizonyították, hogy Einstein egyáltalán nem bukott meg matematikából; míg Buddha sem volt se kövér, se kopasz; sőt a saját korában Bonaparte Napóleon sem számított alacsonynak. És ami a XXI. század hajnalán reményt ad, hogy az általánosításokkal, a tévhitekkel ellentétben számokkal és betűkkel is bizonyították, hogy a mai kor embere igenis olvas! Kicsit másképp, mint ötven évvel ezelőtt, de napjainkban is él még ez az „úri hóbort".
Ezért nagyszerű, hogy egy újabb kötet most ismét napvilágot lát. Egy olyan könyv, ami tökéletesen ötvözi a hagyományt és a modernizmust: klasszikus történetek sora enged nosztalgiázni, elmerengeni, igazságot keresni, és mindezt az online világ szabályai, keretei között teszi.
A következő oldalak sok mindenről szólnak: életről-halálról, példaképekről, emberi kapcsolatokról és méltóságról, történelemről, tudományról...és mindenről, ami apáinknak ma már inkább múltidézés; a mi negyvenes korosztályunknak az igazságérzet és a helyes értékrend megtalálásához vezető út feltérképezése; míg a fiatalabb generációnak erkölcsi iránymutatás.
Keressenek most egy csendes zugot, zárják ki teljesen a külvilágot, és egy lámpa fényénél kezdjék el olvasni könyvet! Lehet, hogy még ma este a végére érnek, de abban biztosak lehetnek, hogy hónapokkal később is vissza-visszatérnek egyik-másik fejezethez. Mert ilyen a jó könyv...hosszú időre elgondolkodtat, és minden egyes „felütésnél" tud valami újat mondani!
Czifra János üdvözli Önöket egy régi-új világ kapujában, én pedig jó szívvel ajánlom, hogy legyenek részesei valamennyien ennek az időtlen időutazásnak!

Harnócz Zsuzsa
kulturális igazgatóhelyettes
Barcika Art Kft.

Prológ
Oly korban éltem én...

Oly korban éltem én, amikor az ember szegényebben, de emberségesen élt...
Oly korban éltem én, amikor egy gyermek valóban gyermekkort élhetett.
Oly korban éltem én, amikor az apa szigorú volt, s hozzávetőlegesen igazságos is, az anya pedig feltétlenül szeretett.
Oly korban éltem én, amikor a testvérek feltétel nélkül verekedhettek egymással, de becsülték, ha kellett, szerették egymást.
Oly korban éltem én, amikor a szomszéd is figyelt a szomszédra, annak gyermekére, s ha kellett, az apja helyett is elfenekelhette. Ebből nem volt harag.
Oly korban éltem én, amikor a jogos, vagy jogtalan tanári pofon, körmös után is nem a tanárt, hanem a tanulót / mondjuk engem / vettek elő.
Oly korban éltem én, amikor az apa édesapa, az édesanya édesanya volt, tisztelték és nagyapának és nagymamának szólították a nagyszülőket. / Mit mondjak: a Papó elég hülyén hangzik, bár én is az lettem.../
Volt nénje és volt sógor is. Voltak ám nagycsaládok is, az unoka-testvérek sem a netről jelölgették egymást.
Oly korban éltem én, amikor – még az elvtársi korban is – akit tiszteltek, azt Tanár úrnak, Tisztelendő úrnak és Mérnök úrnak, akár Elnök úrnak, Mester úrnak is szólították, s ez nemcsak udvariasság volt.
Volt mögötte érdem is.../ Érdekes, manapság a bűnözőket is uraknak titulálják a médiában.., /
Oly korban éltem én, amikor a munkás munkás, a paraszt paraszt. az értelmiségi pedig az volt, amit tudása, addigi élete és a diplomája rejtett.: ÉRTELMISÉGI, azaz értékmegőrző, érték megtartó, értéket fejlesztő. A kínaiak egyszerűen csak így hívják: TISZTELETRE MÉLTÓ!
Oly korban éltem én, amikor az értelmiség valóban a fáklyát vitte, nem a bankkártyáit szorongatta, kollégáit rugdosta.
Oly korban éltem én, amikor a hazug embert valóban hamarább utolérték, mint a falu kevés sántító kutyáit.

Oly korban éltem én, amikor a falunkban nem voltak kivert, kitett, elvadult kutyák…

Oly korban éltem én, amikor a falunkban nem volt hajléktalan, koldus, igaz, prostiutált sem, csak legfeljebb egy- egy bővérűbb fehérszemély.

Oly korban éltem én, amikor a hit, a hűség és meggyőződés nem pénz kérdése volt.

Oly korban éltem én, amikor egy ember eltemetése, utolsó útjára kísérése valóban egy közösség, s nemcsak a család gyásza volt.

Oly korban éltem én, amikor az ember még nem vadult el, viszonylagosan domesztikált volt…..

Oly korban éltem én, amikor a munkás munkás, a paraszt paraszt, az értelmiségi pedig az volt, amit tudása, addigi élete és a diplomája rejtett.: ÉRTELMISÉGI, azaz értékmegőrző, érték megtartó, értéket fejlesztő.

Oly korban éltem én, amikor az értelmiség valóban a fáklyát vitte, nem a bankkártyáit szorongatta, esetenként a kollégáit rugdosta. A kínaiak egyszerűen csak így hívják a közmegbecsülésnek örvendőt: TISZTELETRE MÉLTÓ!

Éljen a XXI. század is... de

Valószínűleg elfogult és öreg is vagyok már! Velem - az unokáim születését kivéve, amely nagyszerű dolog! - minden érdemleges csak a XX. század második felében történt meg. De, - ahogy elnézem - így van ez a magyar művészet, irodalom és az egész nemzeti életérzés területén is. Csak példálózva: Hofi örök, Latinovits, Ruttkai Éva, Sinkovits, Törőcsik Mari, Domján Edit, Básti, Bessenyei, Kállai, stb. még mindig példakép.
Az "öszödi beszédet", kontra NER-t, avagy az eu-s és néha kipcsak támogatással végzett nemzeti árokmélyítésünket mégsem lenne szabad örökzöldnek tekinteni.
A XX. század sem volt aranykor, de ahogy elnézem, ez a század lehet rosszabb is!
Ne a próféta szóljon belőlem...

A foci is ópium

Százmilliók kergetik - ha nem is lábukkal, a szemükkel - a mások által ide-oda rugdalt labdát. Egy-egy klub rajongói érzelmileg magasabb fokú érzelmi töltettel vannak, mint egy valamiképp pallérozott nemzeti érzés. Statisztikám nincs, de gyanítható, a szurkolói összecsapások gyakoribbak, mint a nemzeti csetepaték. Talán kevesebb vér folyik, de több metrószerelvényt, nézőteret és kocsmát kell helyreállítani. A tigris nem utálhatja jobban a hiénát, mint egy kicsi zöldemberkés fradi szurkoló a lila sálas újpestit. Van, ki tudja, miért is?
Prológként ennyit, de van ám a focinak bája és varázsa is.
Véget ért ugye a labdarúgó VB. Nem tudom , ki hogy van vele, én örülök Argentína győzelmének. /Egy brazil vendégmunkásokkal teli kocsmában azért nem mernék színt vallani !/
A franciák nagyot küzdöttek, Mbappé még sokra viszi, ugyanakkor Leo Messi beteljesítette Dél- Amerika és egy nagyszerű nemzet, Argentína évtizedes álmát. Viva Argentína,Vive le France! Jó volt látni az európai technikás focit is.
Leo emberségből is jelesre vizsgázott. Így kellene viselkedni egy Vezérnek...
Nagy meccs volt. Messi mellett csodáltam a húzó embereket,akik izzadva, letaglózva is mentek előre. Pedig tudták, nem ők a sztárok. Alvrarez, Di Maria stb. Ők is Argentína igazi hősei, na és a kapusuk.
Hál' istennek, most már csak a magyar focit nézhetjük, semmi izgalom... Vagy tán mégis?

Közeleg az új év

Holnap reggelre sok mindent elfeledhetünk - volna mit! - de már most szólok: 200 éve, 1823. január 1-én született a legnagyobb magyar költőnk, Petőfi / Petrovics/ Sándor. Ezt el ne feledjük és legyünk hálás költészetének! Hogy ő kíváncsi lenne-e a magyar forradalmi utókorra, azaz miránk, az több,mint kérdéses. A történelem ismételheti a nem létezőt: lehet, hogy a megbonthatatlannak tartott magyar-orosz barátság jegyében Segesvár alól tényleg Barguzinig futna a ködben.
Szeretem Petőfit, az ő versein nevelkedtünk, és tényleg le kell borulnunk a nagysága előtt... Mondjuk, az ő szellemi nagysága megmutatkozhatna egyes - elismerésekkel és pénzzel jól felcicomázott - kiválóságaink tetteiben is… vagy akár mondataiban is. Ne feledjük: mamelukok által fényesre nyalt, rojtos -bojtos, csicsás markolatú, de életlen kardok csörtetései esetenként halláskárosodást is okozhat…

Spinoza relax

Amit írni szeretnék - Hofi után szabadon - semmi politika. Minek sűríteni a napi méregadagot. Nem politika, kemény filozófia, csak a fonák oldalról.
Nem tudom, ki mint van vele, de így életem első harmadában, - ajjaj, inkább a harmadik félidő következik! - felvértezve az idealizmus és materializmus minden támadó és védő fegyverével, három, - vagy egye fene, legyen négy - alapvető kérdésre nem tudtam választ kicsikarni, pedig aztán kerestem. Hátha valaki segít...
Nos, kezdjük:
1.) Objektíve a létünk kérdése- idealista szempontból, meg olvasva is a Bibliát: vajon voltak-e az Úristennek szülei, testvérei /mondjuk a Gonosz, vagy egyke volt, s így teremtette a Világunkat? Ha megteremtette, miért hagyta magára? Ha nem hagyta magára, miért nem figyel rá jobban ?
2.) Mi volt a Big Bang, a Nagy Ősrobbanás , az elképzelhetetlen kicsi és végtelen energiájú akármi előtt? Még kisebb és még végtelenebb? Vagy egyszerűen mondd azt: volt a Semmi és abból lett a Valami.
3.) Ez már jobban húsba vágó kérdés: van-e, volt-e Élet a Halál előtt, na és utána lesz-e Élet, vagy Halál után csak Halál lesz. Igen, mert a magyar nyelv tudja: a van Halálnak van ám Halála is! / Hegel: A tagadás tagadása!
A Halál előttit még csak túléljük valahogy, mert addig elvergődünk, de utána mit kell elszenvednünk?
Lélekbolyongás, árnyjátékok? Fluid, galaktikus szabadidő programok? Néha kirándulás az anyagi valóságban, mint őrző-védők, vagy rossz szellemek, boszorkányság?
4.) Na, meg aztán, ha mégis van, akkor sok a Magasságosnak ugyancsak sok lélekkel kell számolnia, azokat rendben tartania. Mert ugye nemcsak mi támadunk fel, hanem minden ártatlan, bűn nélküli földi lény. Mert ugyan mi bűne lehet egy földigilisztának, vagy egy fecskemadárnak, aki majdnem éhen pusztul a magyar Alföldön? A Brúnó kutyám sem vétkezett annyit, mint én, bár nem szeret a postást, de az ugatás csak a politikában bűn, a kutyavilágban bocsánatos. És ha még van élet például a Syrius három bolygóján, vagy volt a Marson is? Azoknak is szól majd a harsonaszó?

Csak nekünk, embereknek kell keresztül menni a Purgatóriumon, vagy valamennyi élőlénynek, a tőlünk jóval bűntelenebb növényevő dínóknak is?
Hülyeségnek tűnnek ezek, kérdések - igazuk van, azok is! - de ha valaki belegondol, hogy mi vár majd rá, még a temetése előtt jó lesz tisztázni magában a jövőt. Arra azért készülni illik…
Kedves ismerősök! Azért ne haragudjanak e fentiekért, inkább éljék békében az életüket, amíg lehet, és megbocsátóan suhanjon át egy mosoly az arcukon! Hál' istennek, vannak tőlem hülyébbek is. Ahogy lesz, úgy lesz, de a másvilágot el ne kerüld! Hátha kalandosabb lesz, mint az itteni…

Gyökerek, gyümölcsök és virágok...

Korábban sokszor hivatkoztak a „nemzet lelkiismeretének" is tartott Illyés Gyulára, hogy mást ne mondjak, a „Puszták népe" c. szociográfiai ihletésű önélet- és korrajza nemcsak Magyarországon, de a világ számos országában is kötelező olvasmány volt az iskolákban. Ma már nem így van, - talán túl európéernek találják s így egyre kevesebben citálják. Pedig van benne számos örök érvényű mondat, ezek közül csak egyet idézek, mert ennek olvastán sokan tükörbe is nézhetnének:
„Gyanakvóvá tesz, ha valaki túl sokat beszél a gyökeiről, főleg mielőtt a gyümölcseit mutatná."
Nemrég hallottam a szomorú hírt, hogy meghalt Dunai Tamás színművész. Nagy művész volt, sokan szerették! Isten nyugosztalja! Érdekes ez az emberi nemünk és fajtánk: a mi: sokaságunk általában csak akkor döbben rá, hogy kit veszített, amikor már csak a temetésére mehet el.
Nos, én abban a szerencsés helyzetben voltam, hogy egy pár évig tanúja voltam a Művész Úr felkészülési éveinek, ugyanis mindketten a szegedi József Attila Kollégiumban laktunk, ő francia szakos bölcsészként, én pedig friss joghallgatóként ugyanazon /egyetlen/ emeleti tanulóban készültünk a vizsgákra. A tanuló egy kisebb szobából és egy nagy hodályból /színházterem?/ állt, s Dunai Tamás egy magnó segítségével sajátította el /nagyszerűen, s ezt sanzonjai is igazolják/ a francia nyelvet, meg talán a szerepeinek kristálymagját.
Már akkor is emblematikus alakja volt a bölcsészkarnak, kollégista társaim csak igencsak büszkén mutatták meg nekem, de nagy volt a szellemi távolság, nem ismerkedtünk, legfeljebb köszöntünk egymásnak. Ő talán - sőt biztos - játszott is az Egyetemi Színpadon, amely országos hírnévre tett szert, és itt kezdte pályafutását Pál Isti és Ács János is. Ezen személyek is mélyen gyökereztek ama magyar földben és micsoda gyümölcsökkel ajándékoztak meg.
Régen volt, de hiszem, hogy én akkor valóban nagy idők kis tanúja lehettem...

A tavaszról, szerényen és néha ingerülten...
A gépek ellenforradalma...

Sokak reménye szerint - szerény személyem is csatlakozik és egyben vágyakozik is - végérvényesen itt a tavasz.
Ezt nemcsak a madarak éneke a kertben, hanem a fűnyírók, motoros kapák beindítása, a csicsergéseket is elnyomó zaja is jelzi, bár egyes benzinmotorok /hála az adalékanyagok porlasztóban való felhalmozódásának/, emberestül, szerelőt kívánva - ami felénk is ritka! -ellentállnak. A motor prüszköl, a gazdája izzad és káromkodik... Megpihen, sört iszik, próbálkozik, nem indul, sört iszik...
A gyertyát sem lehet istennek sem kicsavarni, - már ha megtaláltad a kulcsát - rosszabb esetben a menet beszakad, jobb esetben egyszerűen nem az a baja. A porlasztó, ahhoz ne nyúlj, ha nincs mesterleveled a kismotor szerelésből, akként, mint a vőmnek, Marcinak. No, most vagy kivárom, amíg az unokáim látni akarják a barcikai papót, vagy még egy hétig tovább kísérted a szerencsét...
Az elektromos fűnyíró hamarább megadja magát a dologra fogásnak, bár előtte fél nap, amíg kitisztítod a tengelyt a rácsavarodott damiltól, drótoktól, megélezed a kést, az asszonyod segítségével bekötöd a művelet közben megsebzett kezed és eltalálod a helyes forgásirányt.
Ahogy mondani szokás: a füvet most már kalapáccsal sem lehetne visszaütögetni a földbe. A Húsvét is eljön,de jellege alaposan megváltozott: ez inkább karácsony után a családi összetartozás harmadik nagy ünnepe, az unokák nagyszülőknek oly kedves, az udvarokat is betöltő zsivaja, s locsolkodni is már csak kissé szégyenlősen, diszktréten szabad - már ahol megengedik... A második nagy ünnep egyelőre, igény és érdeklődés hiányában már megszűnt, elmarad, vagy késik...

Dávid és Góliát

Semmi politika, semmi történelem, csak tanulság! Mert vagy megtörtént, vagy sem, de azért figyeljenek kissé.
Azt mondja a Biblia, hogy a jó már nagyon régen harcol a Jó a Gonosz ellen, az Ördög az egyetlen, vagy talán több Isten ellen. Véleményem szerint játszma úgy döntetlenre állhat.
Ez így igaz, mert naponta láthatjuk is...
Történt, vagy sem, de a Könyvek szerint Isten kiválasztott népe, az izraeliták annak idején összetűzésbe keveredtek - vagy fordítva, de ezt már az akkori Biztonsági Tanács sem tudta eldönteni - az őket leigázni akaró filiszteusokkal.
Nem voltak egyenlő esélyek ezek a jellemzők valahogy megmaradtak a biblia utáni háborúkban is! - mert a filiszteusok jóval többen voltak, a zsidók kevesebben, de megegyeztek bizonyára a „a béke oldalán állók" segítségével - hogy a csata eldöntésére egyetlen párviadalra kerül sor, Mert még a magyar falusi kocsmákban is egy a jelszó: „a béke és ha ez nem megy, akkor egy legénynek egy a párja".
Góliát, egy nagydarab ketrecharcos ki is hívta az izraeliták akárki harcosát, igen, mert nevet nem adott meg. Nem sok jelentkező volt, de Dávid nevezetű, az alacsony növésű, a maga módján izmos fiú - hogy miként nézett ki, azt az olasz reneszansz szobrászai, Michelangelo, Donatello, stb - megmutatják - vállalta.
Most képzeljük el azt a Dávidod, amit jobban ismerünk, a maga nemében izmos, de Góliátnál cirka egy méterrel alacsonyabb, akkor még szakálla sem volt, de volt egy parittyája, meg benne egy darab kavics, a Góliát bőrpáncélos ingben, buzogánnyal a kezében. Amikor meglátja Dávidot, röhögőgörcsöt kapott.
Kezdődik a meccs. Góliát közeledik, buzogányát forgatja, - Arany János is ilyet a Toldiban - Dávid pedig mit tehet: a parittyával céloz, de nem talál.
Hátranéz, kér még egy követ az őt éltető seregtől, barátaitól. Önök szerint kapott?

Városi Könyvtár
252.h89
Kazincbarcika

Recenzió és annak hiánya

Egy szántóvető művelje a jó magyar földet, egy közíró meg írjon valamit a közről, lehetőleg ne hülyeséget.
Hát írtam az írástudókról, nem tudom megértik-e, de nem is magam írtam vetettem papírra ezen elmélkedést. Némi megértést azért kérek.
Íme a bosszantásom: tárgya, a Recenzió, így nagybetűvel.
Fura kifejezés ez, sokan nem ismerik, számomra azt jelenti, hogy ha ír valaki egy könyvet, csinál egy filmet, vagy okos filozófusként kiosztja a világot, a barátok, ellenségek, de lényegileg a tollforgatók, írnak róla valamit: miért tetszett, miért nem tetszett. Ez az irodalom, művészettudomány egyik alapköve volt, olyan, mint a vendég az étteremben, még a szakácsok is igénylik, hogy véleményt mondjanak az újházi húslevesükről.
Nálunk a könyvkritika a két világháború között ,de még az átkosban is virágzott, mit ne mondjak: volt ilyen folyóira. KRITIKA. Nem esett jól a szerzőnek, a színésznőnek, rendezőnek, stb, de ha nem volt kritika, nem volt public relation, akár be is zúzhatták a könyvét, le is vehették a színdarabot, csak négy - öt ember váltott mozijegyet. /Óh, Istenem ne hagyj el: MOZI is volt/.
Egy-egy kritikustól rettegtek a szerzők, (pl. MGP), de ha nem írt róluk pár sort, sértődés és a műnek a bukás lett a vége.
Manapság elég kevés irodalmi, színházi kritikus műveli a szakmát, igaz, egyre kevesebb - nem krimi - és ponyvaregény író - is leledzik a világban. Valahogy most nem a mélyebb irodalom és életérzések csillagpályáján mozog a mi Galaxisunk, ismeretlen okokból. Ismét „forr a világ bús, vagy nevetségesen hullámzó tengere", félkarú, félszemű kalózkapitányok irányítják a gályákat, korbácsolják a gályarabokat, amelyeknek talán vitorlái sincsenek, pedig már feltalálták.
A tollukat félbetörő, eldobó, a a színész maszkukat eldobó - elhagyó, a közösségükből is kiutált hajótöröttek olyan fáklyákat raknak a szigetek hegyoldalain, amelyek nem a várt felszíni megmentőket csalják magukhoz, inkább csak a köröző cápákat, a mélyben szunnyadó vulkánokat irritálják.
Ezek az apokaliptikus képek arról jutottak eszembe, hogy - mert ugye minden halandó magából indul ki,- az öt megjelent könyvem után olyan

jó lett volna valakiktől valami igazán hitelesen is kapni, hogy mi jó benne, mi rossz, csak egyetlen olyan recenziót, amit hozzáértő írt, lehet az baráti, vagy ellenséges. Habár egyetértek József Attilával: Csak az olvassa versemet, ki szeret engemet…
Van ellenkező vélemény is: egy Hollyvoodba tévedt és nagyon gazdaggá vált magyar filmsztár, talán Gábor Zsazsa elkotyogta: mindegy mit, csak írjanak róla…

Szegényedő közszolgák

Kevés szó esik manapság a „közszolgákról", az önkormányzatokban, járási hivatalokban, földhivatalokban stb. dolgozókról. Pedig - a megbecsülésüket illetően - sokszor érezhetik ők is úgy, hogy „diplomás cselédek", vagy diploma nélkül is. Méltatlanul kevés elismerést kapnak, pedig sokan közülük tisztességesen, talán erejükön felül is szolgálnak minket. Persze, köztük is vannak, akiknek - hozzáállásuk miatt - talán nem való ez a szakma, a köz szolgálata, de a szögek általában mindig kibújnak a zsákból.

Magam részéről - mint a szolgáltatásukat az átlagnál talán többször igénybe vevő ügyvéd - tudnék szuperlativuszokat mondani a munkájukról, s kérném az illetékeseket: becsüljék meg munkájukat. Én tudom, frontvonalban dolgoznak!

Ne csak erkölcsileg, vállveregetéssel - bár annak gyakorisága is hagy kívánni valót maga után - de talán a számlájukra való, még csak nem is dollárban való utalással is.

Közszolgálati munka nélkül egyetlen társadalom sem működhet. Hajrá, főnökök, hajrá döntéshozók! Éljenek a magyar közszolgák, de ne csak a köztisztviselői napon!

A Stoki rendőrt ide a falunkba...

Már a jogi egyetem nulladik évfolyamán is fújni kellett, hogy a jogalkotás és a jogalkalmazás a flórák nyelvén is egy évelő, burjánzó és minden évszakban virágzó valami, amely ráadásul minden országban invazív.
Még római jog és Talleyrand óta (Napóleon okos minisztere volt) még azt is tudjuk, hogy azért vannak a szabályok, hogy megszegjék őket és egyébként is mindig is legyenek csak kivételek!
Így vagyunk a közlekedéssel is, amely nálunk, magyaroknál szomorú történetek tárháza. Gyorshajtás, élvezet, baleset, sokszor halál.
A mi rezedaillatú, akáclombos utcácskánknak akár csodájára is járhatnának a betontól szürkés barcikai városlakók, de ezt mégsem ajánlom. Életüket is kockáztathatják... Csak azért, mert nálunk , itt **„Felsőbarcikaszegen"** nagyon hiányzik a pajkaszegi hadnagyocska, Stoki,vagy Molinó, vagy Gulyáságyú, stb. hogy tősgyökeres katonai szakszavakat használjak, aki igenis, irigylésre méltó rendet tart a „mi kis falunkban".
Az ugye még rendben van - dehogy van rendben! - hogy Felsőbarcikán gyermekkocsit tologatni - működőképes járdák híján - felér egy autópályán való gyalogos átszaladás kockázatával, itt kiváló terep adódik - élnek is vele - a gumi szervizből kijövet egy-két gumipróbára, 20-40 tonnás monstrumok repesztenek, amelyet csak a legmodernebb e-autók rendszeres tesztelése taszít a gyorsasági verseny második helyére, akik - kihasználva, hogy mintegy jó egy kilométeren sem gyalogátkelőhely, sem lámpa, sem egyéb korlátozás nincsen, uccu neki...
Nem vagyok a rendőrállam híve - tudom, egyeseknél nagy az igény, de néha nagyon hiányzik ide a Stoki rendőr! Mondjuk, inkább a Rend, mint az Ő! Hogyan lehetne csak egy hétre idecsábítani, van valakinek jó ötlete?
Mert mi másban bízhatunk. Az önkéntes jogkövetésre még gondolni se tessenek!

Nem Holocaust - SULI CAUSZT!

Bocsánat, hogy ilyesmiket írok, de valami nagyon nincs rendben ebben a világban.
Olvassák el, aztán vagy káromkodjanak, vagy csak féljenek, úgy, mint én. Nehéz évek jönnek.
A Holocaustról hál Istennek emlékezünk, viszont a - **SULI CAUSZTOT** egyre többször, több helyen átéljük.
Istenem, Atyám, mi folyik itt?
Már az iskolákban sem a vizsgákról, tanári bérekről, NAT-ról stb. de leginkább a késelésekről, sőt tömeggyilkosságokról szólnak a hírek. S mivel minden példa ragadós, a rossz hatványozottan, egyre sűrűbben.
Történnek mindezek nagyjából az igazán echte keresztény országokban - mert ugye Szerbia keményen ortodoxan pravoszláv is, ahol több a pópa, mint a polgármester, na meg az USA-ban havonta, amelynek keresztény mivoltát - kissé hezitálva - még a mi miniszterelnökünk is elismerte. Na meg itt vagyunk mi is, Mária országa, a pápánk kedvenc kiránduló helye, ahol egyesek az iskolákban már listázták a kivégzendő osztálytársakat, nézegetik a fegyver prospektusokat. Aztán csak hátba szúrják az előtte ülő osztálytársat. Listákat készítenek, piros pipa, zöld pipa...
Még jó, hogy ha valaki odafigyel, nem mindig sikerül. Mert azért a szülő gyermek kapcsolatok sem biblia értékűek, különösen az atomizált családokban...
Emberek, atyámfiai!
Mi történik az iskolákban, mi történik a gyermekeinkkel, unokáinkkal ? Miért készülnek tömeggyilkosságra, saját korosztályukkal szemben? Ennyire minden negatív? Akkor hol a boldog jövőkép? Hol az a dicső múlt? Ha meg így van, - mármint sehol - akkor nem kellene róla mégis beszélni, vagy csak maradjon minden így, happy-happy?!
Hogyan engedjük el ezek után akár óvodába - volt már óvodás gyilkos is - az általánosba, de középiskolába, egyetemre az imádott gyermeket, unokát? Ki védi meg a betépettektől, a vadállatoktól, a zakkantaktól, avagy lehet, hogy nem is vadállatok, deviánsok, mert ők sem így születtek és mert azok is valakiknek a gyermekei?
Mert lehet, hogy őt is megbántották, kigúnyolták, leköpték, megverték, könnygázzal lefújták. Mert nincs családja, közössége, vagy nem is volt?

Persze, de ezekért a sebekért - amelyet nem mi okoztunk - egy egész ártatlan közösség fizessen - csak azért, mert ők voltak rosszkor a legrosszabb helyen?
Van ezekre kérdésekre válasz? Politikusok, tanárok, pszichológusok, jogászok... stb! Rajta, lassan felvetődik sokakban így kell lenni, vagy nem így kellene lenni?
Csak reménykedem: ugye, nem kell féltenem az unokáimat?

Az én rózsám vasutas...

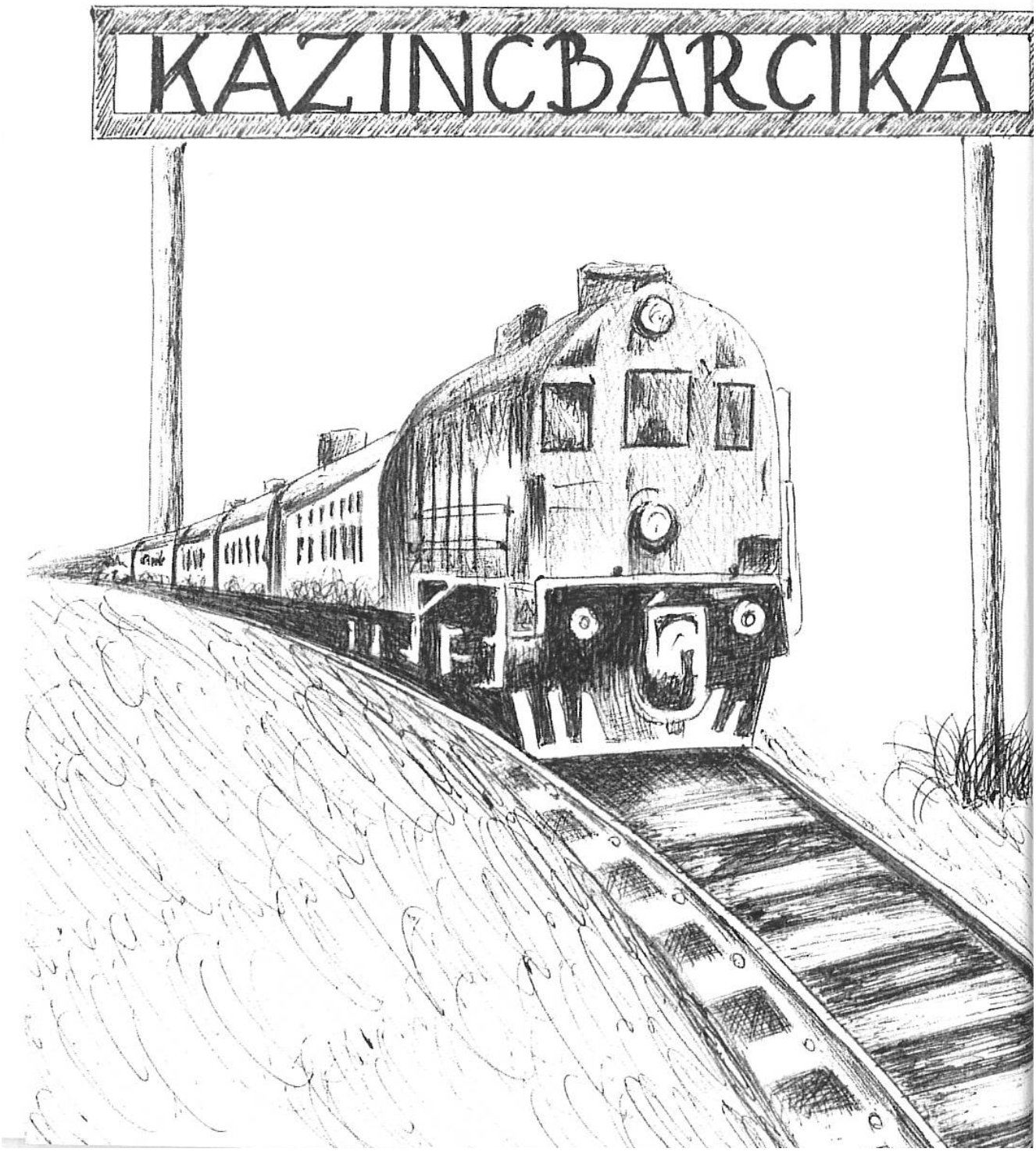
Feltettem egy fényképet a kazincbarcikai Vasútállomásról, amelyre azért büszkék lehetünk, mert jól néz ki. Az ott dolgozó vasutasok, pénztárosok - különösen tisztelem őket, mert udvariasak, segítőkészek - megérdemlik az elismerést. Régen a vasutasok urak voltak, szakmailag, emberileg: emlékeznek: „az én rózsám vasutas, vasutas!... stb." Önző is vagyok kissé, mert a tiszteletre méltó, idejekorán elhalt apósomat is sokáig, évtizedekig megcsapta a mozdony füstje. Ritka becsületes ember volt, ma már kevesen csinálnák végig azt, amit ő és sorstársai végigcsináltak.

Az unokáimmal néha kijárunk vasutat nézni. Volt rá példa, hogy egy-egy gyermekszerető mozdonyvezető megengedte, hogy felkapaszkodjon a vezető fülkébe.

Nekik nagy élmény volt, én csak elméleti két piros pontot tudtam adni a becsület igazolványukba.

Magyarok! Továbbra is arccal a vasút felé, tiszteljük a vasparipákat, megéri, ezt bizonyítják az ázsiai nagytigrisek!

Mi egyelőre beérjük félóra késéssel is...

KAZINCBARCIKA

In memoriam Németh István!

Hát, te is elmentél, „padtársam"! Igen, mert ama - véleményem szerint ritkuló, még demokratikusan választott és klasszikus humánum alapján is működő barcikai önkormányzati testületi üléseken - csak az idő szépít? - éveken át egymás mellett ültünk.
Azok a testületi tagok tényleg a városért is dolgoztak, csak eljárt felettünk az idő...
Nagy kaszás ám a Sors, már sokan hiányoznak közülünk. Téged is legyőzött a rák, pedig - már a diagnózis ismeretében is - hogy reménykedtél: „ez tévedés, én jól vagyok, legyőzöm!"
Nem voltál diplomás, de micsoda szakács! Az emberséget, megértést sem kellett tanulni, azt a génjeidből kaptad. Jó barát voltál, segítőkész, szeretted az életet. A barcikai sörözések, a garázs-bulijaid most is hiányoznak...
Isten véled Pista, nyugodj békében, odafenn is őrködj a családod, barátaid felett!

Látjátok, feleim...
In memoriam Géczi József Alajos!

Kegyes a Sors azokkal, akiknek a kívánt életpályát, az igazi hitvest, a kitartó barátokat és szerető családot megadta. Ilyen szerencsés ember volt a tegnap 73 éves korában elhunyt dr. Géczi József Alajos, csaknem húsz évig országgyűlési képviselő, a Szegedi Egyetem emeritus docense, Szeged Város Pro Urbe díjjal kitüntetettje, akit 1970-től barátomnak nevezhettem.

Kalocsán - előfelvételisként - katonatársak lettünk, két parasztfiú, de sokan mások is, hozzánk hasonló gyökerekkel, s tiszta szívvel nekivágtunk az életnek.

Sorsszerűen kerültünk közel egymáshoz, bár őt a homokos Alföld, Balotaszállás, Majsa, engem a hegyes-dombos Borsod, Vámos és Miskolc sodort a Forradalmi Ezred IV. századának 21 fős körletébe. Ennyi ágy volt, elfértünk és a a nemi identitásunk is megmaradt...

Pedig sok mindenben az ellentétek voltunk, pl. neki volt a legnagyobb fejmérete, nem is találtak rá katonasapkát, az enyém viszont a legkisebb, úgy hogy sokáig csak - a tisztek dühkitörése mellett - sapka nélkül - tisztelegtünk az eligazításkor.

Hogy miért is lettünk 50 éven át barátok, ma sem értem, de Jóska sem tudott magyarázatot adni rá, hiszen a borsodi kiskakas és a homoki vipera nem szíveli egymást. Ő nyugodtabb, megfontolt volt, mint édesapja, Alajos bácsi és empatikus, mint édesanyja, Esztike néni, én pedig..., de most ezt hagyjuk.

A katonaságot is komolyan vettük, nincs mit szégyellni, egy-egy marék élenjáró és kiváló katonai plecsnit vittünk haza - az enyémnek de örültek az odesszai barátok. Utólag már sajnálom azt a semmivel sem indokolható ajándékozási hajlamom.

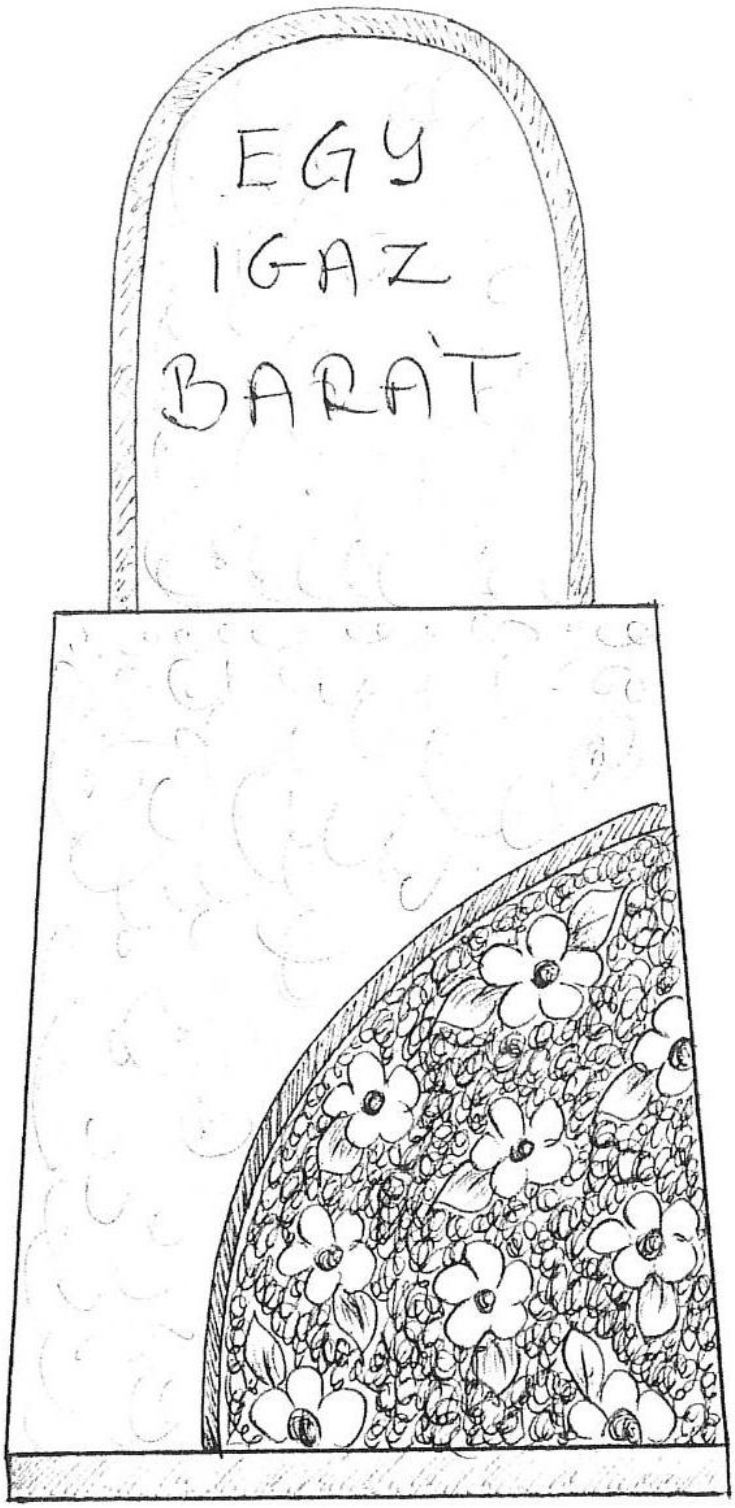
Az egyetemen mindketten ráhajtottunk, tanultunk, mivel a szüleink nem a Csekonics báró akár oldalági familijából származtak, így a második évfolyamtól kezdve Népköztársasági Ösztöndíjasok lettünk. Nem volt könnyű...

A kollégiumban öt évig egy szobában voltunk,viták persze,hogy voltak, különösen a vendég/hölgy/fogadásokkal kapcsolatban,de Jóska mindig megfontoltabb és bölcsebb volt: mindannyiunknál - öten-hatan voltunk a szobában, majd csak négyen - de egy két sör után a Gödörben,

rendeztük az órarendet is. Emlékszem: sokat jártunk moziba...
Az egyetem után szétváltak útjaink, ő maradt az egyetemen, én vissza Borsodba, ő politikus lett és öles léptekkel próbálta a világot megváltani, én maradtam a törvény vidéki szolgája. Megmondom őszintén, a politológiát akkor sokra nem becsültem, de most belátom, amit Jóska tett, - írt, előadott, vitatkozott - stb. - százszor többet nyomhat ama jelképes társadalmi mérlegen, mint amit én elértem.
Azért mindvégig tudtunk egymásról, mint ágról a levél. Az országunk eléggé huzatos: ha őt Szegeden, vagy Pesten megfújta a szél, én is berezegtem itt Barcikán, s ha csak tehettük, elmentünk egymáshoz., még a családi fészkek rakásban is segítettünk...
Mindkettőknek családja lett, de neki az Úr még egy nagy keresztet rakott a vállára, mert fiatalon elveszítette Balázs fiát.
Legutóbb - pár éve - együtt horgásztunk Lázbércen és később bejártuk Rozsnyót, a Felvidék egy részét, a kedvencedet. Néhány hete még az évfolyam-találkozóra is eljöttél.
Géczi József Alajos barátom az utolsó olyan mohikánok közé tartozott, akik egyenes derékkal, tiszta magyar és baloldali tudattal - mert ezt sem kell szégyellni! - becsülettel végig harcolta az életet. Nekem több volt, mint barát, most, hogy meghalt, az életem egy része is távozik vele a sírba. Gondolom, így vannak vele sokan.
Jóska! Isten veled, köszönöm, hogy a barátodnak mondtál!
Nyugodj békében!

In memoriam Fancsik Jóska!

Holnap lesz a temetése, sokan ismerték, sokan nem. Jóska a maga nemében is különleges ember volt, mindene volt a teremtett és a természetes környezeti világ megóvása, szépítése. Ha az Úristen annak idején rábízta volna a Paradicsom kialakítását, még ma is ott élnénk. Lehetett volna ugyan néhány almafa is - kígyó, az nem! - de virágágyás, lombos fák garmadával, amelyeket reggelente saját kezűleg öntözött. Évának sem engedte volna, hogy úgy leszakítson egy- egy gyümölcsöt az általa is ápolt fáról és mérgezze meg Ádámot.
Fancsik Jóska szerette Kazincbarcikát, talán a barcikaiak is szerették őt, bár azért kevés elismerést kapott.
Szerette az ARBORÉTUMOT, a Városszépítő Egyesületet, amelyeknek vezetője is volt. Egymillió négyzetméter zöldterület „pázsitcsősze", - ha sértő, elnézést - gondnoka, tervezője, gazdája volt. Szerény volt, bár néha harcolni is tudott.
Az országhíres Ráday Mihály, akinek kezéből ugye sokszor kilopták Pallasz Athéné lándzsáját, mindig megbecsüléssel szólt róla. Sokat boroztak együtt, ennek részben tanúja is voltam...
Büszke vagyok, hogy néhány évig irányítása alatt lehettem az ő Egyesületének az alelnöke. Mondjuk, Jóska mellett inkább csak kisinas... de ez sem sikerült mindenkinek...
Azt kívánom, hogy az Úristen, vagy a világunk egyéb ura döntsön úgy, hogy ha már meghalt, a nagy elosztások idején Fancsik Jóska legalább egy molekulája épüljön be a jövőben a barcikai rétek flórájába, legyen az növény, fűszál, falevél vagy egy szép szemű cseresznye.

EGY
IGAZ
BARÁT

A Pápaság története
/egy érettségihez nem elég/

A RUBICON 2023/5. száma foglalkozik a római pápák csaknem 2000 éves - tűzben, vérben, könnyben, jóban, rosszban - bővelkedő történetével. Javaslom, olvassák el ezt a Rubicon számot, megéri, meg aztán nem kerül többe, mint két gombóc fagylalt! Bár a kellő óvatosság hiányban következtetések - bizonyára ab ovo tévesek! - az igazságosságra érzékeny lelkületűeknél okozhat álmatlanságot...
Aki nem olvasta a Bibliát, aki nem ismeri a pápaság és a Vatikán történetét, az nem ismerheti jól a kereszténység történetét sem, talán véleményt se mondjon róla.
„HABEMUS PAPAM!" - kevesen ismerik ezt a katolikusok előtt akár „Halleluja!"- ként hangzó kijelentést, pedig a római Sixtus kápolna előtt évszázadonként legalább öt-tízszer hívek ezrei várják ezt a mondatot. Na, meg egy csenevész kéménycsőből felszálló a fehér füstöt...
A katolikus püspökök eddig - Péter óta Ferenc pápáig - 266 pápát választottak, ebből állítólag egy, éspedig Johanna /855-858/ volt nő, VIII. János néven, 3 pedig afrikai. 83 pápát avattak szentté, 10 pápát boldoggá. 12 pápa nem a halálával, előbb vált meg a pápai tróntól. Két pápa mondott le a pápaságról: XII. Gergely és kortársunk, XVI. Benedek.
Két esetben volt esély magyar származású pápára, /Bakócz Tamás, Erdő Péter/, de az akkori EU és a nyugat ármánykodása miatt a számítások nem jöttek be. A történelmi tények ismeretében bevallhatjuk: sok esélyük nem is volt...
A RUBICON-ból azért sok minden mást is megtudhatunk: pl. mi a különbség a Szentszék és a Pápai Állam között?
Hogyan jött létre XI. Pius és Mussolini között 1929. február 11-én ama híres és mai élő Lateráni egyezmény, s - ezt már csemegének tartogatom: hogyan alakult ki az ún. nepotizmus, /nepos = unokaöccs/ a rokonok világa, amikor is a pápák - törvényes örökösük nem lehetvén? - néha azért besikerült egy-egy gyermek - főként az unokaöccsüket, egyéb rokonaikat a legzsírosabb egyházi és világi állásokba helyezték.
Pedig úgy a Borgiák, Piccolominik, Della Roverék, mint a Mediciek kísérleteztek még a dinasztia teremtéssel is... Na, meg ha látnák azt a

temérdek és felbecsülhetetlen kincset, pénzt, amit a Pápaság az évezredek alatt felhalmozott és a Vatikánban őrzik. A jéghegy csúcsa a múzeumokban itt is látható, a nagyobb része rejtett, vagy már privatizált. Gondolom, teljesen tisztességes úton szerezték meg ezt a vagyont is, semmi könny, semmi vér tapad hozzájuk...
Úgy elszégyelltem magam, amikor erről olvastam, nálunk ilyesmi már nincs is, sem egyházi. sem világi oldalon. Nepotizmus, rokonok, barátok és üzletfelek előnybe hozása? Ki hallott már ilyet?
Azért csak olvassák el ezt a Rubicon számot, megéri...
Nem kerül többe, mint két gombóc fagylalt, bár okozhat álmatlanságot...

Történelem és ami mögötte van...

„Csak ami nincs, annak van bokra, csak ami lesz, az a virág, ami van, széthull darabokra."
/József Attila: Eszmélet/

Kissé messzebb kezdem, ugyanis anno, a boldog diákkoromban magyar-történelem szakos tanár szerettem volna lenni, de édesapám néhány nyakleves és szigorú szemöldökráncolás után sikeresen lebeszélt a nemzet napszámosának eme jól fizető hivatásáról. A villanyszerelő szakmámat viszont fejbólintva tudomásul vette, de már a jogász diplomám megszerzése után csak sajnálkozva rázta a fejét: ez szegénységi bizonyítvány, - akkoriban igaz is volt, mert akkoriban kevés jogásznak volt jachtja az Adrián.
Most sem ez a jellemző, de egyes főurak udvartartásában akad...
Szóval, vissza a humán tantárgyakhoz, az irodalom és a történelem iránti beteges vonzódás megmaradt, - a mandulám is bedagad néha, pedig nincs is, Ditrói főorvos úr a Vasgyári Kórházban kivette - s ha lehet olvasok is ezt-azt, amit érdemes.
Sajnos egyre kevesebb a könyv, folyóirat, amit érdemes, mert a nagy művek már 1990 előtt megszülettek, a História megszűnt, a Rubicon is vergődik, azóta ritka a valóban irodalmi szintű alkotás. Bóvli, bestseller akad jócskán, főként az állítólagos irodalmi műfajban...
Ettől rosszabb csak a történelem művelése: a nagyok már meghaltak,- csak példálózva: Ránki György, Kosáry Domokos, Nemeskürty István, Glatz Ferenc stb. Az újak meg állandóan veszekszenek, mert ez a verseny: ki tudja a másikat meghazudtolni, nevetségessé tenni, ki tud több szponzort szerezni...
Pedig állítólag egy valami csak egyféleképpen történhetett, de állítólag a múlt is többdimenziós.
Persze, így van ez a mindennapok során is - ügyész, ügyvéd koromban de sokat tapasztaltam - egy kocsmai pofonnak is hányféle - legalább kettő meg a tanuk - variációja is lehet.
Lényeg az, hogy mostanában az Ungvári Krisztián - Szakály Sándor - Schmidt Mária által jelzett iskolák között folyik a hitelességi harc, én azért a gyengébben pénzelt és lassan indexre került történelemtudós, a már lassan kiutált Ungvárit szeretem jobban. Lelkem rajta - mondják

majd az ellenfelei…
Akit érdekel - tudom, keveseket - de csak olvassák el műveit, van köztük néhány nagyon érdekes mint például az általam most tanulmányozott „Tettesek vagy áldozatok című" /Jaffa Kiadó, Budapest, 2014/ amelyben általam is ismeretlen adalékokat lehet megtudni Szálasi Ferencnéről, Erwin Rommelről és a magyarországi zsidóüldözésről, ahol például néhai miniszterelnökünk, Antal József édesapja (kormánybiztos) kifejezetten nem szívesen látta a német megszállás után hazánkba menekült kb. 70.000 lengyel között a megbúvó zsidókat. A zsidókérdés még mindig nagy kérdés volt, lesz, nemcsak nálunk…
Tehát, olvassák a történelmet, de ne higgyenek csak egy történésznek! Legalább három kell! Mert a történelem mögött valós életek és halálesetek vannak… És azokban az Úristen is nehezen igazodik majd el ama ítéletek napján, ha lesz ilyen!

Az új kenyér ünnepe, Szent István napja!

Senviczki nagyapám István volt, - áldassék a neve poraiban is - és bár nem volt olyan bigott templomjáró, mint Nagyanyám, azért minden évben, - ha esett, ha fújt, ha kánikula volt - augusztus 20-án gyalogosan bement Sajóbesenyőből a repülőtéren keresztül Miskolcon, a Selyemréten található Szent István-templomba. Neki ez volt a kötelező zarándoklat, nekünk gyerekeknek az ünnepből csak a finom ebéd jutott, - mert akkor nemigen ünnepeltünk se névnapokat, de születésnapokat sem.

Ez csak prológ, hogy megadjam a módját és még véletlenül se mondják a lentebb írtakra: már megint ünneprontásra adtam a fejemet.

Mert mit is látok a királyi tévénk nosztalgikus műsorában: a régmúlti aratás megkoronázására, cséplésre emlékeztek. Dicséretes dolog, bizony, eltelt egy fél évszázad is, mint ahogy kemencében is ritkán sütik már az új kenyeret az új lisztből, malmokba sem járnak...Az még valóban kenyér volt... Szóval csépeltek afféle skanzen szérűn, igazi Hofferes hajtású cséplőgéppel, vagy ahhoz hasonlóval, a szereposztás megfelelő: etető ember a torok előtt, az exkavátor előtt is és után is kazalrakó legények, zsákoló, gépész, stb.

Bizony, premier plánban még egy izzadtság csepp sem látszott rajtuk, pedig mozgott a villa...

Szó,ami szó, szép szál legények voltak ám, jól mutattak a képernyőn, mindenkin frissen mosott, vasalt, vakítóan fehér gyolcsing, /egy szalmaszál se ragadt rájuk/, no,meg legalább két úri szabó által is felügyelt fekete mellény, alkalomhoz illően vasalt csizmanadrág, fényesre csiszolt csizma. A pelyvát seprő, gereblyéző lányokon, asszonyokon is népviselet, csábító fejkendők, hímzett blúzok és egyéb szem-szájnak ingere, bár őket csak rövid snittekben mutatták. Szóval a legények - idősebb férfi nem is volt köztük, pedig aki élt már át ilyesfajta nyári munkát, tudja, hogy a cséplést, mint a jövő kenyerének zálogmunkáját azért nem sihederek végezték, irányították, én kamaszfejjel is csak a törekezőben kaptam feladatot.

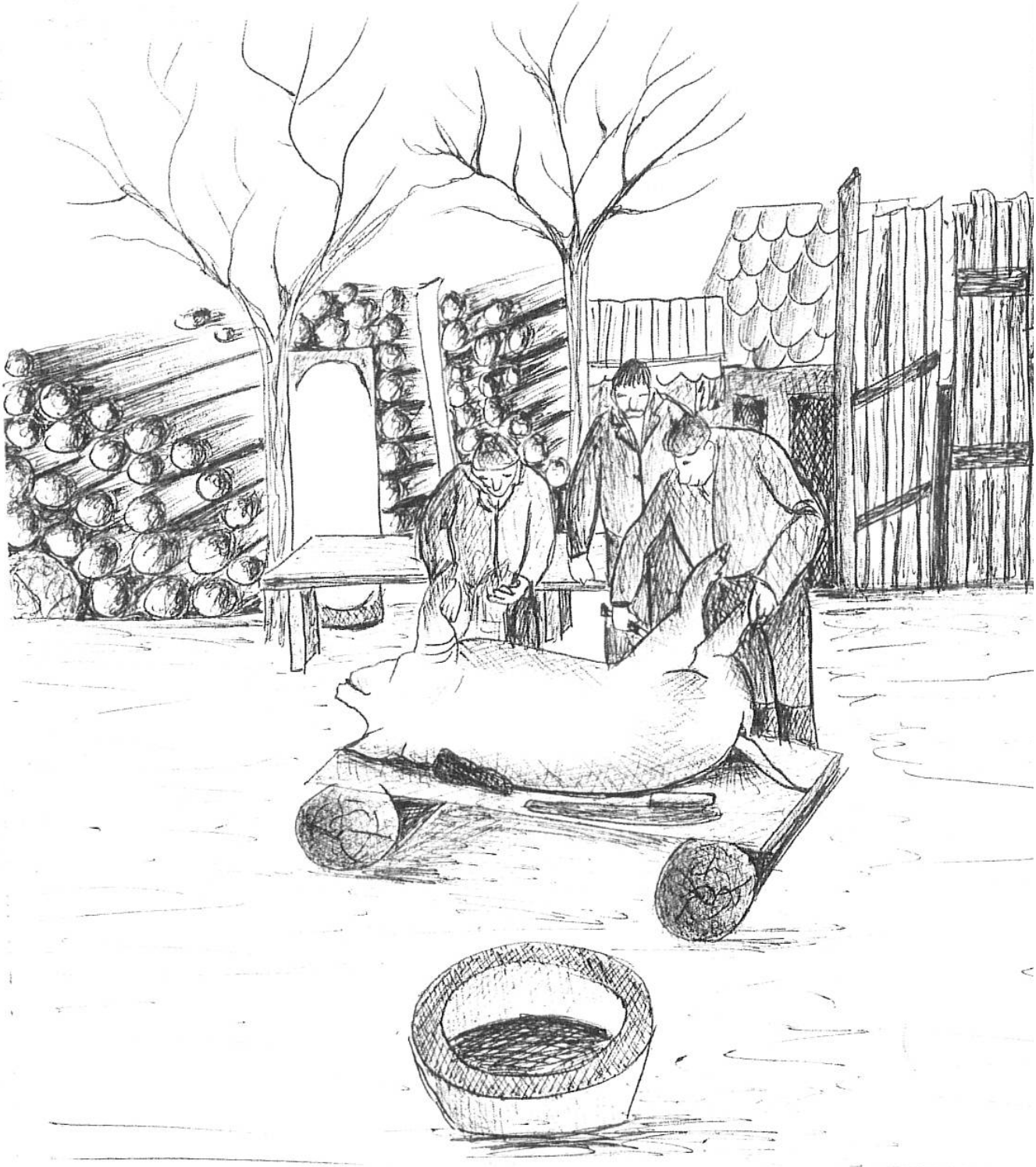
Szép, de igen nehéz, idegesítő munka volt a cséplés, ezért talán nem érdemes ilyesfajta „kis színes riportok"-ban lejáratni sem azok előtt, akik átélték, sem a jövendő nemzedék előtt.

Mert valljuk meg őszintén: a cséplés embert próbáló és erőrabló munka

volt, ahol én jártam,ott mindenki igyekezett alkalomszerűen a leghasználtabb nyári gúnyáját /nadrágját/ felvenni, szinte egész nap minden férfi félmeztelen volt, csorgott róluk az izzadtság, az asszonyok pedig a szájukat is kendővel fedték el a szálló pelyvától védekezve, feltalálva a magyar csadort.
Mellényes, csizmás, szalagokkal felcifrázott kalappal pózoló kazalrakót pedig Isten bizony soha nem láttam, szerintem a kapca is megrohadt volna a lábán a hőségtől, s bizonyára a falu apraja-nagyja röhögött volna rajta, a szalagos kalapjával pedig - amennyiben a gazda le nem veri a fejéről egy maflás kíséretében - a szél karikázott volna a szérűn.
Hát ennyit a valós magyar folkról, a népi cséplési hagyományokról.

Disznóvágás, anno
a valóság és annak cukormázas változata

Én nem vagyok valamiféle „influenszer", vagy skymann, azt sem tudom mit jelent. Közíró vagyok,a közösségünk ügyét kívánom szolgálni. Ebből nem engedek. Nosztalgiázom, igaz, de nem öncélból. Most is írtam valamit, ha érdekli, olvassa el. Semmi politika, ha félne!
Annak idején, de rég volt ám a disznótor is. Olyan igazi, amit én is átéltem.
Minden folklór ellenére nem volt egy népünnepély, nem volt bokrétás ünnep, hanem kemény, a jövő évre felkészülés napja volt. Aki vágott, túlélte a telet, tavaszt, aki nem, az éhezett. A szüleim általában még a legnagyobb telek idején is vágtak egy-két malacot. Néha hízót is, ami csaknem másfél mázsa is volt... Nyolctagú család.
Disznóvágás csak télen lehet amikor már fagyott.
Előtte családi tanács, mármint Apám - legalább egy héttel, no, nem a gyerekekkel - döntött. A szerepek szétosztva. Ködös, havas hajnal. Gyülekező, szomszédok. Csak férfiak! Inkább hárman, mint négyen, mert kicsi disznó.
Ide nem jönnek a rokonok - nem is szokás - csak a disznótoros vacsorára.
Persze, volt fogópálinka, egy-egy féldeci a szúrónak, egy a fogónak, de utána semmi.
A disznó az ólban, valakinek be kell menni, hogy madzagot kössön a lábára. A koca érzi, itt a vég, rúg, harap. Kihúzzák, vinnyogás, ledöntés, szúrás a nyakba, a gígába, fröcskölő vér és én már fogom is a vajlingot, abba folyik. Ebből lesz majd a hagymás vér. Édesanyám már este megpucolta a hagymát, a fokhagymát sem sajnálta...
Már felébredt a család, a hugaim is segítenek a disznó szalmával való körberakásában. Jön a perzselés, Meg a sárral való bedörzsölés, locsolás a vödörből, bádogvödör a legjobb, késsel - de bele ne vágj - kaparás és figyelj, hogy a bőre meg ne égjen. A fülére vigyázni kell, a sajtba majd az kerül. Nincs ám körömből való pálinka ivás, - ki a franc találta ki - mert már nincs is pálinka, csak bor van, afféle vámosi vinkó. Az is megteszi.
Most aztán annyi neked Te disznó, ketté is vágnak, a belekből - aminek kimosásáról és konyhakész állapotba hozására csak emberiességi

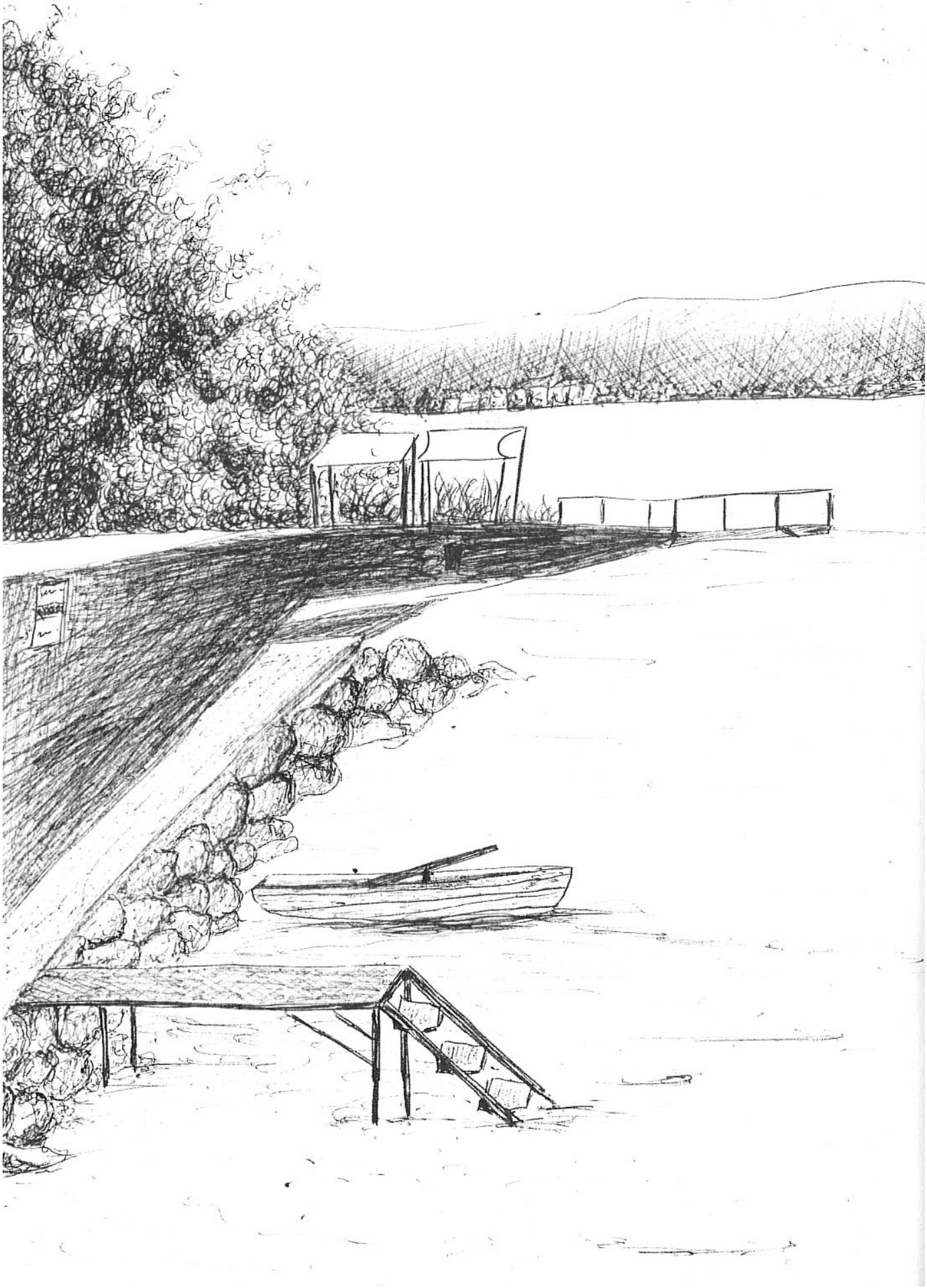
okokból nem írok - jöhet a szalonnázás, gerincezés, sonkázás. Ez már vidám munka.
Na, gazduram, hány sonka, szalonna rúd maradjon a tekenőben? Hány kolbász fér el a padláson lévő rúdon, s mennyi a jó szomszéd, akinek viszonozni kell a jókívánságokat és kapott kóstolókat?
Bár kicsi a falu, nagy a rokonság, hát még a szomszédság, mire édesanyám szétoszt, csomagol, és mind a négy gyermekét elküld a tarisznyával, bizony megcsappan a szegény malac, hát még a reggeli disznóhús.
Sebaj, most jön az igazi tetőpont, jön a disznótor. A falusi ember terített és a legszebb készleteinkkel borított asztala, ahová mi még valahonnan szalvétákat is szereztünk.
Ide már csak a rokonok, keresztkomák hivatalosak.
Orjaleves, csigatészta, leveshús bőségesen, nem ám mócsing, friss, de már a pincéből felhozott zöldségekkel, krumplival aztán, igazi, még az angyalokat, sőt Lucifert is megpuhító pecsenye és persze a hurka, kolbász. Frissen sütött tepertő, pogácsával spékelve. Egy rúd mákos kürt, de van diós is, ezt csak a végén. Az uborka, csalamádé is házi, a bor is, bár itt termett a határban, de nótát üt, a túrós rétes pedig eredeti, éspedig a Manci tehén tejéből.

A disznótor általában napnyugta környékén kezdődött, de sohasem tartott éjfélig. A parasztember, de a polgár is - hát még a feleség -tudja hol a határ. A gyerekek már régen elaludtak, Jankovics keresztapám örömteli könnyek között újra elmondta, hogy bizony, hogy három lánya van és: „három lány, hat dunyha!", Kis Józsi bátyám pedig a lelkemre kötötte, hogy csak tanuljak... Ezzel apám öccse, Béla bátyám is egyetértett, hangsúlyozva, hogy a vasutasoknál jobb emberekkel még nem találkozott. Ilon ángyom bólogatott...
Másnap reggel, amikor kimentem pisilni, nagyon hiányzott a malacunk.

Tévelygő nosztalgia,
Balatonszepezd I.

A helyszín leírása:
Régóta tervezik, eladásra kerül Kazincbarcika,mint „szocialista város talán utolsó családi ezüstje, a **Balatonszepezdi úttörőtábor**. Valahol érthető, mert az utolsó 10 évben nemigen volt fenntartója, gazdája, lassan az ebek harmincadjára került. Ugyanakkor sajnálatos, mert a Balaton egyre inkább népszerűbb /drágább is!/ s hány barcikai gyermeknek /felnőttnek/ van, lesz lehetősége a magyar tengeren eltölteni egy hetet.
Nosztalgikus hely lett Szepezd, már jó régen írtam is egy /nemcsak/ horgász sztorit. Ha van kedvük, olvassák, én továbbra is kitüntető helyen őrzöm eme kalandos hetet:
Ja, igen, jött egy új info, meg nem erősített hírek szerint - mert ezek a leghitelesebbek! - mégis a városunk büszke tulajdonosa maradt az ingatlan.
Szóval jöjjön a Balatoni horgászat, anno és retro…
Közhely: az idő az emlékezőt öregíti, az emlékeket szépíti.
Ne várjon senki lenyűgöző történeteket a három kilós süllőkről, a 30 kilós harcsákról, mert csak keszeget és néhány telepített - éppen csak méretes - súlyú pontyot kap. A Balaton, az Balaton, hát még egy borsodi horgásznak, ahol még csak a badacsonyi hegyek is feleannyiak, mint itt.
Ha meg sem sértem az ott lakókat, Balatonszepezd - fürdő eléggé elhanyagolható település lenne, ott valahol Révfülöp mellett, de amúgy mégis kitüntett. mert itt volt és van a mi önkormányzatunk által megörökölt KISZ ifjúsági tábor.
Még a hatvanas évekből maradt ránk, de nem is becsülném le, mert azért a kalocsai laktanyánknak ilyen imázsa sosem volt - csak heroizmusa, de az már a katonatörténetek műfajába tartozik.
A tábor felszereltsége nemigen változott, faházak, menzás konyha és ebédlő, műanyag tálcákkal, sorban állással, napról napra fogyó étkészlettel.
A tanácsi ősök javára írható, hogy a kb. 3 hektáron sok minden volt: funérból épült szobák, generációk által gödrösre koptatott heverők, színes tv szlovák 2-vel, halpucoló pult és halhűtő. A dísztárgy egy

modern kávéfőző, de annak kiöntőjeként egy eredetileg más célra rendelt 30 literes lábas. A többi tereptárgy a történetünk szempontjából már nem annyira lényeges.
Kezdetben egyedül, később már a kellően megvesztegetett és félreinformált ismerőseimmel jártam le oda minden évben. A táborhoz egy horgász és egy napozó stég is tartozott, de amíg le nem értünk, a frász vert ki bennünket, hogy ki foglalja el valamelyiket.
Jancsival - de boldog emlékű Palival is - egész úton azt fontolgattuk, hogy melyik ágassal szúrjuk le a betolakodót és már előre megverekedtünk - na jó, sorsoltunk, - hogy ki melyik oldalon dobhatja be pecát.

Tévelygő nosztalgia,
Balatonszepezd II.

Felkészülés a horgászatra, ajánlom elolvasni:
Jó magyar szokás szerint a megérkezéskor először az italokat helyeztük biztonságba, mert minden győztes forradalom a büfé lefoglalásával kezdődik. Jancsit egy bottal és egy jókora machetával előre küldtem, majd követtem őt mind a 12 botunkkal, hat szákkal, két csónakevezővel, - a csónakot ugyan nem használhattuk, mert lukas volt, egyébként is a súlya meghaladta a Titanic harmadát - mert már a táborban is szemléltetni akartuk, hogy mi az egész tavat uraljuk, oldalt Keszthelyig, szemben Zamárdiig.
Sikerült is a stéget elfoglalni.
Következett a határok kijelölése, azaz műanyag PET-palack bóják elhelyezése, mert ugye egyrészt, ha egy horgász nem tudja megvédeni a határait, akkor jönnek a migránsok, másrészt tudnia kell, hogy a bója mellé kellene dobnia, de a keresztbe dobást előidéző sutaságát még mindig ráfoghatja a szélre, erős mélyvízi áramlatokra...
Ehhez viszont vagy valakinek be kellett úszni - a szájában a palackkal és a madzagra kötött 2 kg-os kőtörmelékkel, - vagy csónakot kellett kunyerálni a szomszéd stégről, akinek tulajdonosát nemigen vették volna fel még a *nápolyi camorra* szolidaritási szakszervezetébe sem. Szervezésben mindig jó voltam...

Tévelygő nosztalgia,
Balatonszepezd III.

Felkészülés a horgászatra, a hal beetetése

Rövid kétórás győzködés után Jancsi megpróbálkozott egy - utólag kiderült, gyermekméretű és lukas - gumimatraccal, de az átfordult, a drága és teli vödör etető kukoricánk a cél előtt a vízben, ő meg persze alatta kissé fuldokolva. A sörivásomat megszakítva biztattam: még 3 méter a bója helye, ússzon, majd mit volt tennem - igaz, a cigimet végig szívtam - pár perc múlva csak kihúztam felőle az értékes a matracot.

Jancsi ezután a szokásostól kissé hosszabb ideig köhécselt, de nagyobb baja nem lett. A napi horgászat ezt követően már a mindenki által ismert mederben folyt. Volt kapás, nem volt kapás. Megfogtuk a halat, vagy nem fogtuk meg halat, hol elment, hol leakadt és na végre... megint elment. A stég nem volt nagy, és úgy általában minden ember, de főként a horgász igyekszik magának teret biztosítani. Itt nehéz volt. Állandó volt a szóváltás.

Ezt csak nehezítette, hogy szerintem Jancsi a stégen még steppelt is, dohányos lévén rendszeresen tüzeskedett, így az akkori véleményem szerint a saját székét, de egyszer a gatyáját is meggyújtotta, persze csak azért, hogy én nehogy fogjak valamit. Tagadta.

Este azért adtam neki két korsó sör ellenében egy tubus vietnami kenőcsöt, aminek a kámforos szagától az egész faház sorunk nem tudott aludni.

A balatoni horgászatban - meg az otthoniban is - két jó dolog van: egyik az, ha halat fogsz, a másik az, ha nem fogsz semmit. Az első nagyjából olyan érzés, mint a nászéjszaka romantikus illúziókkal, a második pedig olyan, mint az agglegény élet, de reális illúziók nélkül . Ha halat fogsz, pucolni kell, ha sok halat fogsz - például keszeget, törpeharcsát - sokat kell pucolni.

Volt, amikor hajnali négyig pikkelyeztük a dévéreket, s olyan illatunk volt, hogy még visszafelé, a miskolci Tiszain, a peronon - felénk mutogatva - büszkén illegették magukat előttünk a zempléni kisebbségiek. /Ezek után csodálkozunk, hogy egyes mélymagyarok megtagadták a finnugor rokonságot??!

Úgy mondják, egy horgász nem horgász, ha nem próbálja ki az éjszakai horgászatot. Látni a naplementét, a parton észlelni a felkelő nap eget és

földet meghódító sugarait, ez csodálatos. Nem tájképet festek, ez így is van, de megélni már nem olyan romantikus. Éjfélig még csak elvagy az overállban, pufajkában a stégen, de aztán dideregsz, és tisztességes családapaként már álmosodsz, a pilláid összeakadnak. Kapás van? vagy csak a szél? a hullámok? mi mozog? Nem érdekel, - én már az ággyal álmodom... Világít a lámpa, meg szemben a viharjelző lézer. Mennyi az idő? még csak négy óra? mikor jön már?! Telefon. Nem veszi fel. Elaludt. Fél óra múlva már elkezdesz - na nem aggódni, - káromkodni és mondod: ennyi volt, brucewillisen: menjünk haza /go home/.

Tévelygő nosztalgia,
Balatonszepezd IV.

Hazatérés, számot vevés

Hazaértünk, számot vetettünk: az eltöltött hét alatt sikerült annyi halat megfognunk, amit egyetemi szinten számolva akár tized áron is a lakóhelyünk közeli plázában megvehettünk volna. Mindegy, a hűtőtáskákban hazahoztuk és mint jó devizát, az ismerősöknek szétosztjuk, vagy már előre szétosztottuk. Büszkék voltunk, hajaj! Mert elmentünk, mint kipihent borsodi horgászni vágyók, hazajöttünk, mint lefáradt balatoni horgászok.

Veszítettünk 7 napot, 10 ólmot, kétszer 100 m damilt, 20 horgot, 3 haltartót - szétrágták a rókák, egyben sikló ragadt - 1 gumimatracot, egy sapkát, egy gatyát, 2 magyaros láda sört és egy elemlámpát, amit egy hattyú után dobtunk.

Nyertünk viszont 350 napot az életünkből és azt a reményt, hogy legalább két hétig nem látjuk egymást. A zsákmányt testvériesen elosztottuk. Jancsi kapta a kisebbik hűtőtáskát.

Tessék, - mondtam az ismerőseimnek - ez mind balatoni keszeg, ez az én valutám, az aranyhalam, fogadjátok Földünk, Balatonunk és szerénységem, mint szerencsés horgász egyszeri és megismételhetetlen ajándékaként.

Jancsi! Jövőre ismét megyünk!...????!!!!. Sajnos, ezután már soha nem mehettünk el a balcsira horgászni, Jancsi barátom is már csak legfeljebb az égi tavakban próbálkozik az új szerelékkel...

Jancsi, ügyes légy!

Szomszédok

Már régen gondolkodom arról, hogy írni kellene valamit a szomszédokról! Nem csak úgy in concreto, ahogy mondja jog, hanem úgy úgy in abstracto. Igen, mert utálom a
nagyképű, üresfejű újgazdagokat... Három autó, négy szerető, öt testőr... Mert ugye mindenkinek van szomszédja, aki él. Balról, jobbról, szemből, hátulról. Mondjuk - valószínűleg, de nem tudom ám biztosan - az újgazdagoknak és a NER-lovagoknak nincs is szomszédjuk. Nem is tűrhetnék, s igazuk van.
Húsz-hatvan hektáros porta mellett nem lényeges a szomszéd, mert a medencébe való fuldoklás, vagy abban való szexelés el sem hallatszik a szomszédig. Ne is hallgatózzon...
De mondjuk, aki nem NER-lovag, annak van szomszédja... Van bizony, mert sem a testvérét, sem a szomszédját nem tudja megválogatni. Többet ér egy jó szomszéd, mint egy rossz testvér, mondja a Kárpát-medencei jobbágy... /Velünk ugyan nagyon is bevásároltak a tót atyafiak no meg a többi körüllakók, főként azok, akik már esetleg itt is laktak...! A szerbek azok igen, azok jó szomszédok, soha nem bántottak minket, mi sem őket, de jön majd most a focimeccs...! A románok, - szegények, ne is beszéljünk róluk, nincs tagadás, nem vagyunk benne az esti imájukban, de az ukránokat is meg miért szeressük, hiszen - közvetlen szomszédok, háborúznak a nagy testvér ellen, de azért a magyarokat sem szeretik, mert őket sem szeretik.
Bezzeg az oroszok, ami csak történt velünk, ők mindig segítőkészek voltak, Rákóczi alatt majdnem fogadták a követét, 1849-ben, ha nincs az kozák dzsidás, ki szúrja le azt rebellis Petőfit, itt marad volna a nyakunkon. Nem éltem, de hitelesen olvastam: 1944-45-ben - felszabadítás ürügyén - megerőszakoltak vagy 20-40 ezer magyar nőt, személyes élmény: az édesanyám is alig menekült meg. 1956-ban is jöttek, - ki tudja ki hívta be azt 100 ezret - igaz, már akkor szomszédok voltunk. Spongyát rá - mondaná Virág elvtárs, egyesek ma is szívesen látnák hazánkban a most már nagyon szuverén, velünk mindig baráti elvtársakat. De néha új, a Budai Várban sem kiszámítható szelek is fujdogának Napkeletről: ***Ellenforradalom volt*** - írják most is /újra/ a moszkvai tankönyvek - hurrá, így tanultam én is...
Ejnye, de elkalandoztam, hiszen Arany János után - azt a csúnya írást is

tagadva - mi nagyon szeretjük a szomszédjainkat.
Mármint a szomszéd szomszédját. Éljen a Magyar- Lengyel Barátság!
Ajjaj! Most már ne éljen, ne lobogjon, elég pislákolni, amíg a Pilsudski-epigon Kaczinszky újra nem győz.
Éljen Svájc és Tell Vilmos! Éljen Sváziföld és Urundi-Burundi! Meg Csád, a magyar katonák részére megszerzett afrikai Ládahomoki kiképzője…
Éljen Tahiti! - de ez nagyon, mert oda szeretnék egyszer menni…
Nem lehet ez a végszó, mert a jó szomszédság gyakorlása a tanulság, kötelesség!
Tudok is egy receptet, hogy miképpen legyünk szomszédok:
„Péter és Pál, tudjuk nyárban,
Jól megférnek a naptárban!".

Nyílt levél egy svéd barátomhoz

Kedves John!
Nagy bajban vagytok ám, Európa egyik meghatározó hatalmának állampolgáraként - barátilag - figyelmeztetlek benneteket, hogy a NATO tagságotoknak annyi!
Minek ráncigálni az oroszlán /házelnök úr/ bajszát. Minek annyit emlegetni a jogállamiságot, amikor nálatok a gettóban lövik a fehéreket. Itt nálunk a Hernád völgyében, úgy a Rakaca völgyében is tudják, hogy a svéd demokrácia haldoklik... Mondta is egyik ottani ismerősöm a jól szigetelt vályogház pitvarából nem szeretnék most a svédek helyében lenni...
John!
Nézzetek már a térképre, nézzétek meg a számokat. Oda vagytok a 10-szeres GDP-ért, a szoc. hálóért, az Elektroluxért, a Bofort ágyukért, meg a nyamvadt 12 Gripenekért, amiket alig tudunk fenntartani. Ez smafu! Minket ne bántsatok, mi szabadsághősök vagyunk, túlélők, a győztes és majdnem bibliai faj, igaz, utoljára a pozsonyi csatában győztünk, de azért mindig illedelmes és szerződésszerű vesztesek voltunk. Most is elmegyünk a falig, csak az a baj, hogy ezeket nem mi húzzuk fel... Mindennek eljön az ideje, John!
A vesztfáliai béke is a ti lelketeken szárad..., ezért még külön is számolunk, mert... De ezt most nem tudom még, hogy miért...
Kedves John!
Csak a diplomácia kedvéért írom ezt a megszólítást, mert egyébként utálunk titeket, nem tiszteltek minket /igaz: miért is kellene?/, ti is halszagúak vagytok, mint az állítólagos finn rokonok.UGYAN MÁR FINN-UGOR ROKONSÁG? KI EMLÉKSZIK ERRE?
Aki tőlünk hozzátok menekült 45 előtt, 56-ban, meg utána is, mind haza kívánkoznak, ez igaz, Mondták a közmédiánkban...
Rosszak vagytok, John!
Zsarolni akartok minket, John?
Nem fog menni, John, mert a NATO is mi vagyunk!

Még mindig szeretem Kabos Gyulát!

Kabos Gyula, mint a két világháború **anti-Virág elvtársa...**
Sokan szeretik a komikus Kabos Gyulát /lásd csak a Hippolytot/, de nekem a Lovagias ügyben játszott Virág ura (a kispolgár) tetszett mindig is. Amit mutatott, s nem mutatott, csak éreztetett, az tanulságos. Mert ugye bagatell, a munkatársai előtt megalázták, arcul ütötték, - ez semmi, egy kis arcpír - de emberi méltóságában sárba taposták. Még egy kis irodakukacnak is lehet méltósága, kicsi és savanyú, de ha mindez a családja előtt hullik darabokra, az nagyon tud fájni..Egy pofon, egy lealázás nem nagy ügy, mondják, manapság lépten , nyomon előfordul, utakon, boltban , hivatalban, de most már a neten is. „Adj neki, a szemét kisembernek, libsinek, zsidónak, bolsinak, stb, én vagyok a macsó."
A Bacsó film /Tanú / Virág elvtársát nem Bástya elvtárs, nem is Pelikán József, hanem saját maga pofozza meg az irónia két maflásával. Már nem is fáj, - akár hiszik , akár nem, /a Rákosi-korszak már nem is fáj annyira, a Kádár-korszak meg nem is fájt, ugye: pisztácia nem is volt/ s egyébként is már jól kiröhögtük magunkat - jöhet még a sírás is...
Kabos Gyula Virág urának adott pofon viszont most is ott ég az igazságtalanul bántalmazott kisemberek arcán A tisztességes magyarok arcán!
Nyoma van annak! Korábban lehet, hogy elvörösödött, lila is volt, de most már kezd sárgállni...

CSI helyszínelők...

Nem vagyok tv-függő, de azért az izgalmas krimiket, - mint mások is - szeretem. Különösen rákaptam az amerikai, csak félig reality sorozatokra, mert azért olyan kriminalisztikai dolgokat, eljárásokat láthatunk, amelyek nálunk talán még nincsenek.
Ugyanakkor néhány epizódnál csak vakarom a fejem: ilyen is lehet az USÁ-ban? Milyen ország az, ahol - tudjuk, a gyilkosság, a sorozat - gyilkosság, iskolai, templomi lövöldözés már megszokott - mégis számunkra felfoghatatlan helyen és helyzetekben kell helyszínelőknek előszedni a táskájukat. Bohóctalálkozók, meleg -és nudibárok, milliomosok villái, medencéi, kígyó-és aligátor farmok, cáparium, stb. Mondjuk az áldozatok némelyike hasonló, bár magas az egy epizódra eső cicababák száma, na, de az indítékok messze nem egészen olyanok, mint kis hazánkban, de egy krimiben így kell: csavarosak, pénzszagúak és misztikusak. A tizedik rész után már szédülök és valahogy elmegy a kedvem az Újvilágtól... Hogy mire nem jut idejük a jenkiknek... Dolgozik ott valaki, vagy a többség csak pisztolyát töltögeti, kését élezi? Vagy amerikai álom, amelyre minden más földrészen élő halandó vágyott - nem is volt? Minden, amit látunk, hallunk, csak egy végtelenített hollywoodi szappanopera? Lehet, hogy így van, de akkor mi a fenének nézem?

In memoriam JFK...

Ma ötven éve, Dallasban megölték az USA valaha talán legnépszerűbb elnökét, J.F. Kennedyt. Még mindig aktuális az egymilliárd dolláros kérdés: ki ölte meg Kennedyt? Lee Harwey Oswald az oroszok felbujtására? A maffia? A kubaiak? A Klu-Klux-Klán? Fiatal kora ellenére az ő bölcsességének, higgadtságának is tudható be, hogy a kubai válság nem torkollott a 3. világháborúba. Csak egy tengeralattjáró-hossz és egy mutató ujj gombnyomása választott el a világégéstől. Én 11 éves voltam akkor, persze sokat nem írtak a dologról. de a dallasi merényletet és az elnök halálhírét azonnal közölték. Mindenesetre - visszanézve a történteket, bár csaknem 100 év a különbség, Dallas nagymértékben hasonlított Szarajevóra. A hírszerzés és a biztonságiak mindkét helyen ugyancsak kitettek magukért.

Azért mégis tisztelet Kennedy elnöknek!

Éljen a XXI. század is... de

Valószínűleg elfogult és öreg is vagyok már! Velem - az unokáim születését kivéve, amely nagyszerű dolog! - minden érdemleges csak a XX. század második felében történt meg. De - ahogy elnézem, - így van ez a magyar művészet, irodalom és az egész nemzeti életérzés területén is. Csak példálózva: Hofi örök, Latinovits, Ruttkai Éva, Sinkovits, Törőcsik Mari, Domján Edit, Básti, Bessenyei, Kállai stb. Még mindig példakép.

Az „öszödi beszédet", kontra NER-t, avagy az eu-s és néha kipcsak támogatással végzett nemzeti árokmélyítésünket mégsem lenne szabad örökzöldnek tekinteni.

A XX. század sem volt aranykor, de ahogy elnézem, ez a század lehet rosszabb is!

Ne a próféta szóljon belőlem...

Már megint milyen szentségtörésre adom a fejem, véleményezni kívánom a magyar humor állapotát. Van-e jogom hozzá, persze, hogy nincs, bár erőt merítek Karinthy örök érvényű mondásából: „A humorban nem ismerek tréfát!" - s ez hungarikum. Hát sajnos a magyar kabaré haldoklik, - szegény Hofi, szépreményű Sajó és Hacsek, Salamon Béla bácsi, legyilkolt, letiltott kabaréklasszikusok, kabarétréfák halhatatlanjai, csak sírjatok! - mert el trágárosodott, el NER-sedett, elbagatellizálódott, jelentéktelenné vált. Talán még Aradi-Varga és Bödőcs vagy Kőhalmi Zoli! De tessék csak meghallgatni a Duma-kabarét, a Bagi-Nacsát, a Rádió kabarét, vagy a közmédiában sugárzott egyéb ilyen címszóval sugárzott műsort. Sajnálom magunkat! Ugyancsak hosszú és kemény tollazatú pávatollal kellene birizgálni a nevető izmainkat, hónaljunkat, hogy akár egy halk kacaj is kijöjjön a torkunkból.

Nagyot léptünk előre! Már nemcsak megélhetési politikusainkat. hanem, a köz-és magánpénzekből működtetett ***celebkeltető*** farmokon a tojásokban fejlődő álhumoristáinkat is el kell tartanunk. Már kinézték a villákat, kocsikat, szeretőket...

Hiába, a magyar egy gazdag, a hülyeséget jól tűrő nép, aki a láncait nem, de a humorát akár évtizedekre is képes elveszíteni.

„Jó estét, Magyarország!”

Ez egy betelefonálós műsor a közrádióban, mindig igyekszem elkerülni, de most nemcsak egy, egész kosárra való gyöngyszemet hallottam. A lelkiismertetesen kisdolgozó, vagy még lelkiismeretesen nyugdíjaskodó, egyszerű nép fiaitól, de főként asszonyaitól.
Bizony, Józsitól, Józsi bácsitól, Mihálytól és Bisi bácsitól, Lajos úrtól, Bözsi nénitől, főként Tekintetes Anasztázia budai polgárasszonytól, stb.
A lényege, hogy az egész Világ ellenünk van. Mert ugye Brüsszelben csak euró -és dollárfaló, sőt böfögő, felénk ritkán, osztogató, korrupt, élősködő libsik uralnak minket, rossz a vezetés, buta a világ, s úgy általában mindenkinek piszkos a lába... vagy vajas füle töve. Meg aztán az én kezemet kellene letörni, hogy a jobb sorsra tervezett a rádiómat ilyen műsor hallgatására a konnektorba dugtam, vagy nem gipszeltem be annak helyét is.
Mert a közrádiót régen nagyon okos hozzáértők szerkesztették, még akár interaktívan is. Mi tagadás: akkor is, most is csak szelektíven! Régebben nemigen lehetett anyázni, fröcsögni, ma meg nemigen lehet népnemzeti kormányunk politikáját egy jottányit sem bírálni. Az ilyen hazátlan bitangoknak Nigerben lenne a helyük... Igen, az éterben is megvalósult a nemzeti egységnek hazudott ódafüzér: szakszerű alákérdezések után bátran lehet dicsérni a vezetőinket és a magyar nyelv minden szófordulatát, írásban pironkodás nélkül nem használt körmondatokkal becsmérelni Brüsszelt, az söpredék, de dollárral kitömött dunyhákkal takarózó ellenzéket és úgy általában az egész hazaáruló bagázst.
Egyen pozitív vélemények lehetnek, semmi mellépofázás. A régen is nyomokban ismert ezen műfaj újjászületett, megállíthatatlanul burjánzik, mint a rákos sejt, áttétes már az egész országunk.
Persze, az igazsághoz tartozik, hogy nagyjából így működik ez az ellenzéki oldalon is, mert ugye a zászló és a szekértábor kötelez.
Szinte látom, hogy a hosszabb szűrőn és kikérdezésen átjutott Gazsi bácsi egyik kezében izzadtan markolja a telefonját, a másik kezével gyakran végigsimít a farzsebében lapuló és a bölcsek kövéből pattintott kavicskáján, illetve a sorvezetőn.
Bár nem kértek fel rá, de azért nem állhatom meg, hogy szemezgessek, sőt - mazsolázzak - a világunk problémáira nagyszerű megoldásokat kínáló ötletekből, vigyázva a szerzői jogokra is. Azért leszögezem: kicsit túl tolom a biciklit.

- Közvetlen EU - elnök választást! - csakis a mi miniszterelnökünk legyen a vezető! Akkor megváltozik minden... Mi döntenénk a költségvetésről, a naptárbeosztásról, a határokról is, de erről egyelőre csak halványan, futballszurkolói sálra rajzolva...
- Ukrajnát talán Európa-térképéről is le kellene törölni, jobb helye lenne Burjátföldön, vagy az Ohotszki-tenger mellett!
- „Örményország pedig nem is keresztény! A vatikáni pápánk miért nem közösíti ki az ecsmiadzini pópát!"- jegyzi meg egy olajos hangú azeri vendégmunkás, - meg egyébként is feltűnően görbe az örmények orra, észrevették - teszi hozzá? Mondjuk a magyar olvasónak arról sincs fogalma, Örményország a barátinak mondott Afrikában, vagy Kelet-Szibériában van-e?
- Ajjaj, Románia, Szlovákia, magyarnyúzók! Nem szeretnénk most a helyetekben lenni!
Hol vagy, István király?!...
- A Nyugat már régen is az életünk megrontója volt, lásd a lovagok, a könyvnyomtatás, építészet. Versus: a Kelet ugye a napfelkelte, benne a gazdasági felemelkedésünk záloga, a dél-kelet ázsiai tőkeerő.
- Hazudnak a felmérések, sőt mindegyik, amely szerint - ezt is biztos Soros György /Judea/ és az USA plutokratái pénzelhették - minden 10 gyermekünk közül 6 mégis a Lajtán túlra akar költözni. Hát igen, ugye, volna mit javítani a gyermekvédelmi törvényünkön, jöhetne a jól bevált cserkész - és levente képzés is... Ejnye, ejnye, ideológia kell, hazaszeretet...
- Jövőre a KIPCSAK viselet legyen kötelező a Monte Carló-i Filmfesztiválon, még Schwarczenegger, Jean Reno és Jennifer Aniston is csak tübetejkában veheti át a díjait...
- Csak az egyházi méltóságok által kiállított, obsittal is rendelkező katolikusok és reformátusok mondhatják magukról, hogy istenhívők, jó keresztények és demokraták, legalább a purgatóriumi belépésre jogosultak,... persze, csak ha igazolják, hogy megfizették az ötvenéves pártbért és jó helyre tették az x-et.
Műsor vége, elköszön a bül- bül szavú szpíker:
„ Adjunk hálát az Úristennek, hogy ilyen békés, toleráns, okos, felebarátjukat szerető emberek gyülekezetében élhetünk itt a Kárpát-medencében, és én egy ilyen színvonalas és jól megfizetett műsort vezethettem".
Hajrá magyarok! Isten felettünk, de ne feledjék: az ördög és képében a Gyuri bácsi folyton itt ólálkodik mellettünk!

A KÍNA- SZINDRÓMA

Ha egy ember, úgy hetven év után, nyári nap alkonyán befekszik a kerti nyugágyába és a semmittevés, sörözés közben még gondolkodik is - mondjuk az elmúltakról - azt hiszi, hogy az egész élete nem is annyira folytonos, inkább szilánkos, darabos, akár egy képregényt lapoznánk.
Van ugyebár a gyermekkor, az ifjúság, - ezek a legszebb oldalak - a meglett, tevékeny - és aztán az öregedő, lecsengő kor. Minden napnak ugye szakitsd le rózsáját, tüskéjét, - némelyik de tud szúrni - így vagyunk ezzel mindannyian.
Ilyen és egyébként teljesen felesen felesleges bevezető után - pedig nem is leütések után fizetnek, mint az újságírókat! - térek rá mondanivalómra, amelyet természetesen megint csak egy nagy és magyar gondolkodó, filozófus és jogász, sőt miniszterelnökünk szavai inspiráltak.
(Ezt még Aczél György tanár úrtól hallottuk: - okos ember volt és akár hiszik, akár nem, sok értelmiségi becsülte is! - nem a monopolizálás, hanem a hegemon erő megszerzése a lényeg!)
A Jó és Rossz állandóan viaskodik, erről szól mondjuk a Faust és Madách Ember tragédiája is, de inkább az egész történelmünk.
Tanulni kell mindenkitől, ha lehet, s ezt komolyan mondom... No de!
Az új new deal szerint - ahhoz, hogy a kontinensünk vezetőivé váljunk - nem kell ám fizikailag megsemmisíteni a ma még tévelygő másként gondolkodókat, - szemét komcsi-libsik, rossz szagúak! - hanem csak eszmeileg, csak úgy agyilag kell az agyagba döngölni, mint a kommunistákat 1989-ben!
Hogy ők is magyarok? Kit érdekel! Hogy ők is emberek? Kit érdekel, nem kipcsakok… Stílszerűn kisbetűvel is írom, így gondolják: csupa ***nemecsekernők***. Kit érdekel? Rossz szagúak, kis szaglászás, mintavétel a levegőbe és még Mixi és Pixi Gróf is megérezné a bűzlő másságukat a Csárdáskirálynőben… Az én Brúnó kutyám még az utcasarokról is… Kuvasz, magyar kutya a lelkem…
Össze-vissza beszélek itt, mert félek leírni, vigyázat, mert az ún. a másként gondolkodás tűrésére vonatkozó nagylelkűség, ez csak a hatalom által belengetett engedékenység **ördöglakatja, a 24-es év csapdája,** az eljövendő ideológiai vihar forgószél pillanata.
Volt már ilyen a történelemben, éspedig barátunk és bankárunk, a Nagy

Kína történelmében.
Legutóbb a kedvenc sógorommal elemeztük együtt az „Egy út, Egy vezér" politikájának felemelő távlatait. Teljesen mindegy, hogy Kínában demokrácia van diktatúra, meghal száz vagy kétszázmillió ember - lehet éhínség, háború, földrengés vagy cunami - Kína megmarad. Ezt tudják a kínai vezetők, s nekünk is meg kell tanulni...
A Nagy Kormányos, Mao-Ce-Tung elvtárs - tényleg okos ember volt! - az un. Nagy Ugrás kudarca után, - még a Kulturális Forradalom előtt - az 1960-as években meghírdette a „Virágozzék száz virág! Versenyezzen száz elmélet", c. szappanopera - kurzust.
A kínaiak voltak olyan buták - pedig általában nagyon okosak! - elhitték, hogy most már lehet szabadon beszélni, kritizálni, demokrácia lesz. Tévedtek! Egy-két év múlva lesújtott a hatalom! Ne pofázz! - mondták. Ellenség vagy! S mindennek vége szakadt, lekaszálták a rétet és csak egy elmélet maradt.
Hát, így szokott ez lenni a Föld nevű bolygón.

Keresztény szolidaritás, vagy diszkriminálás?

Leszögezem, nem vagyok valami nagy vallásos, sőt, inkább kétkedek, mint hiszek...
Mi magyarok - így Vízkereszt tájékán is - nagyon-nagyon szolidárisak vagyunk ám a világ kereszténységével. Meg a zsidókkal, talán - ha kell - a buddhistákkal,taoistákkal is... No nem mindenkivel egyformán, mert ugye Magyarországon elvileg vannak csaknem államvallásnak megfelelő, államilag dotált ún. „bevett vallások", de azért - a niceai zsinat óta csak tessék-lássék - szeretjük ám a pravoszlávlat is, közülük is inkább a szerbeket és ócseny, ócseny a Moszkvai Pátriárka alá tartozókat, s csodáljuk a koptokat. Az ukrán pravoszlávok valahogy már nem olyan jó keresztények, nem kerültek a szívünkhöz közel, az örmény katolikusok pedig - s ezt őszintén fájlalom, egyenesen kikerültek a szelektív szolidaritási hálóból.
Pedig az Örmény Pápaság /Ecsmiadzin/ talán idősebb a Vatikáninál, az Ararát hegy is közismert, egyébként is sok magyarnak lehetnek ám örmény katolikus, vagy - ne adj Isten - örmény zsidó ősei, hiszen egész Erdélyt belakták No meg aztán sajnos Arméniában is volt exodus, nem is egy... és volt Muszat-Dag is...
Tetszik, nem tetszik: én az örményekkel vagyok, azokkal is, akiket legújabb muzulmán barátaink és üzletfeleink, (Mici Mackó után szabadon) az azeriek tankokkal üldöztek el Hegyi-Karabahból. Én jártam az örmények földjén, tudom, éreztem - fene se érti miért? - ők valahogy szerették a magyarokat. Hogy manapság is szeretik-e, nem hiszem, de egyszer talán megbocsátanak, hisz keresztények.

Gyilkosok... és amit érdelemnek!

Isten bizony, most nagyon komoly dolgot akarok elkezdeni. Igen, mert lesz folytatása... Nos, arról van szó - mert kezdetben büntetőjogász voltam - sohasem értettem a gyilkosságok „természetrajzát". Aki az ellenkezőjét mondja, attól féljenek és hívják a 112- őt. Persze, láttam én és vizsgáltam is - bár 13 év ügyészi szolgálat azért nem egy kriminológiai múzeum - indulati, érzelmi, anyagi és gyűlöleti és megmagyarázhatatlan indíttatású bűncselekményeket, de azért sohasem leltem meg a bölcsek kövét, csak majdnem depis lettem. Sorozat gyilkosokkal nem találkoztam, de ez egyébként is ritka műfaj a Kárpát-medencében, de ettől még tovább olvashatnak.

A kriminológia - és mellé a kriminalisztika - az egy nagyon komoly tudomány, s azt nem is olyan könnyű művelni , mint a tv-sorozatokban látni lehet. Helyszínelők, mentalizmus, hókuszpókusz... Bár lehet, hogy az ott látottak-hallottak, mondjuk a technika - már kissé előbb jár a magyar valóságnál, de erről sem mernék ítéletet mondani.

Nekem nem is tettekkel és minősítéssel volt a problémám, - megölte, meghalt - hanem a gyilkosok személyiségének megértésével. Mondjuk és ne ragadjunk le csak a szerelmi féltékenységnél és a kocsmai, ivászati késelésnél, amely divatos kis hazánkban. Egy családirtás - öngyilkossággal tetézve- viszont már elgondolkodtatja az embert.

Mintha a legelemibb ösztönök - a fajfenntartás - mondana csődöt, ha gyermeket is visznek magukkal a sírba.

Utólag aztán már lehet, de minek, pszichológiai konzíliumot tartani.

Amit viszont mégis el kell mondanom, azzal lehet, sokan nem értenek egyet: s ez a kommunikáció, ezzel a „példa" a „hírnév" és celebbé avatás, válás és konzerválás elősegítése.

Vegyük csak pl. a politikai és az egyéb hírességek meggyilkolását.

A római császárokat ugye megtizedelték, általában rokonok, testőrök , s már itt is már biztos akadtak, akik a nevük fennmaradása miatt kevertek mérget italba, döftek tőrt a szívbe. Így volt ez az angol-száz, francia, kínai, tatár, török, szláv és arab, de esetenként a magyar történelemben is. Hány amerikai-európai elnök, politikus, sőt, zenész lett merénylet áldozata, hány tömeggyilkos terem évente az iskolák környékén. Hány arab merénylő talál példát a neten?

Talán sokan a hírnév miatt lesznek gyilkosok, amelyet éppen az áldozat

nagysága körít rája, s ruházza rá az elképzelt glóriát.
Ezért javasolnám a médiának, de mindenkinek, hogy az ilyen bűnügyekben ne legyen vezető hír, ne is legyen szenzáció, ne legyen nimbusz, egyetlen gyilkos se lehessen médiaesemény, ne lehessen példaképp, ne is legyen neve a gyilkosnak, amely megmaradhat a történelemben, ne írjanak se róluk, se a szüleiről semmit, - legfeljebb a félvak levéltárosok, csak kézzel, kódexet, 1 példányban - nevük legyen csak anonim, vagy ha már mindenáron hírt kell adni róla, - csak így P.Howardosan: SCHENKY ALFONZ, 1-113-ig sorszámozva, - és hamvai is szóródjanak szét - közköltségen - a Cápa -öbölben, vagy az Etna kráterében, ahová - egy veterán vietnámi függőhídon át - nagy szeretettel várják a híveiket.

Győztünk? Dehogyis!!
Vesztettünk? Dehogyis...

Vagy mégis? Nem tudjuk, de állítólag, mert ha még akkor is lesz rulettasztal és golyó, van még 75 dobásunk, na meg - ha muszáj lesz - egy újabb lehetőség kimenni a folyosóra, elszívni egy cigit, meginni egy kávét, kifosztani a csokiautomatát.
A brüsszeli - az ukránokat az európai, legalábbis a brüsszeli kaszinókból lesöprő győzelmünk után, - mert csökkent értelmű, aki nem így gondolja! - eszembe jutott egy régi, még Nicolae Ceaușescu idejében keringetett és neki tulajdonított szólam, illetve apróhirdetés:
„Ragyogó külpolitikai elképzeléseimet elcserélném kedvezőbb földrajzi helyzetre!"
A Kárpátok Géniuszának valahogy akkoriban is kevés cserepartnere akadt...
Isten bizony, mindenkinek - főként kedves ellenségeimnek - 2024-ben a legjobbakat kívánom.
Azért a kétely-métely munkál bennem, írtam is egy kis valamit, aminek műfaja sincs. Olvassák felháborodva!

Nesze neked, a lengyel-magyar barátság?

Amikor Kazincbarcika város vezetése megtisztelt azzal, hogy **Knurow** testvérvárosunkba egy delegációt vezessek - tagja volt az általam mindig is tisztelt, de azóta már elhunyt Pataki Sándor Pál barátom is - kb tízezer ember előtt, az ottani Város Napján, a főtéren az alábbi köszöntőt mondtam - lengyelül, mondjuk nem egészen sziléziai tájszólásban, s a netről másolva /Mert igenis, tiszteld a vendéglátód, legalább néhány mondatot mondj, hogy lássák, barátsággal jöttél!/

Polak, Węgier, dwa bratanki
I do szabli, i do szklanki
ba zuchy, oba żwawi
Niech im Pan Bóg błogosławi!

A mondóka picit mást jelent, mint ahogy azt mi mondogatjuk:

Lengyel, Magyar, két testvér a harcban
és az ivásban is,
mindketten bátrak, mindketten fürgék,
az Úristen áldja meg őket!

Mit lehet ezután kívánni a két népnek! Úgy legyen, Ámen!
Hajrá Magyarország! Hajrá Polska!

Az új év küszöbében, emlékezve, botladozva…

Mi lesz velünk 2024-ben?
Újév napján, a mi kis falunkban, - nem úgy mint a cukormázzal leöntött félig magyar - félig szlovák szappanozott sorozatban, más volt ám a világ. Annak idején, amikor még hittünk az Óperenciás-tengerben és a kurta farkú malacka is a csak tsz földjét túrta, a tél havas volt,a nyár meg csak kalászérlelő, s nem kalászt sütő, a kizárólag csak egy helyen fűtő családok köszöntötték az új évet. Nem trombitákkal, tűzijátékokkal, csendben, merengve.
Úgy, mint aki gondolkodik és tervez, a jövőre gondol.
Nemcsak az Apám, de majdcsak minden családfő - akkor még az iskolai bizonyítványban is így kellett aláírniuk: gondviselő - azt mondogatta: „csak ne legyen rosszabb, mint tavaly volt!" Ez ki is tartott vagy 30 évig…
Akkor óvatos optimizmus volt.
Most talán csak nosztalgia.
Mi lesz veled, EMBERKE?

Merengve

Antal József volt miniszterelnökünk azt mondta: Most **lemerülök és kibekkelem** ezt az időszakot. Bölcs ember volt.
Én nem vagyok ilyen szerény, megint írtam egy nem politikus emléket. Mert nincs kedvem csak az íróasztalfióknak írni.
Íme!
Édesanyám rózsafája, én voltam a legszebb ága…
Annak idején írtam egy könyvet: Besenyők és magyarok. címmel, sajóvámosi és szirmabesenyői emlékeimet vetettem papírra, mondjuk nagy visszhangot nem váltott ki eme, a magyar irodalom borsodi állótavába dobott könyvecském. Kár volt a papírért is… Bár azért a múlt az múlt, az emlék pedig emlék, s az unokáim hátha egyszer beleolvasnak.

„Borsod a Sorsod"

szokás mondani s ebben van valami - bár inkább csak VOLT - északi büszkeség. Talán így volt rég, mostanában inkább bizony a kiúttalanság érzete lengi körbe az ország egyik legszebb táját.
Csak az a múlt, csak arról lehetne egyszer őszintébben beszélni, nem központilag elfogadott klisékben.
Mert ugye régebben büszkék voltunk /lehettünk is, mert akármilyen is volt, tízezreknek adott kenyeret!/ az iparosításunkra - sok embert ide is vonzott - de mostanában már csak szégyenkezve méregetjük a lepusztult bányászfalvakat, a mélyszegénységben élő és hiteles statisztikai adatokkal is alátámasztható , „tömeges szerfogyasztásban" lézengő Bódva- és Hernád-völgyi, pauperizált településeket.
A miskolci, de más a borsodi városok lakói is büszkén ejtették ki hovatartozásukat. Emlékszem, a kalocsai laktanyában - még a focicsapat összeállítása előtt is - a borsodi fiúk egy sorban szerepeltek a szabolcsiakkal, akik közül sokan tényleg „ridegtartásban" élték meg kamaszkorukat.
A szegények közül is sokan végeztek egyetemet, főiskolát, az érettségire pedig egyenesen kampányokat szerveztek. Tandíjra nem emlékszem, de megfizethető kollégiumra, menzára, sörözésre elég ösztöndíjra igen.
Kicsit parasztos, de sokszor hatékony gúnyolás, illetve biztatás volt a „Tanulj, mert megbux!" /szlogen.
Aztán valami /nemcsak/ e téren is megváltozott, amelyet kedvenc humoralistám, Sándor György vagy 30 éve az alábbiak szerint foglalt össze:
Demokrácia van, egy jelszavunk - a béke mellett - „Egyenlő pályák, egyenlő esélyek! Én biciklivel megyek!"

Falusi életképek, a tánciskola

Most sem történeteket, inkább csak az akkori hangulatot, akkori életérzést akarok előcsiholni.
Kezdjük az elejétől, a szebbik végéről.
Úgy Vámoson, mint Besenyőben termettek ám szép leányok, meg szebbek is: ahogy annak idején a bálozó fiúk jellemezték: is a felhozatalt: voltak ott farosok, bögyösek, karcsúk és hamvasok. Meg nagymamám szerint volt még egy kívánatos menyecskének való, de többnyire nem a táncos fajta, a derék. leányzó /kissé tenyeres-talpas, de munkabíró, jó gyermekszülő és kitartó./
A vámosi lányok talán sokszínűbbek voltak, inkább barnák, mint szőkék, - ezért is volt nagy keletje a szőke kislányoknak! - de azért vérükben nagyobb volt a keveredés. A boldvai, pálfalai, sőt az arnóti és zsolcai fiúk is szívesen jártak az amúgy ritka vámosi bálokba, a kultúristállónak nevezett moziban, vagy korábban a tűzoltó szertárban tartott fülledt levegőjű bálokban ismerkedtek, udvaroltak.
Emlékezetem szerint őket kevesebb arányszámban késelték meg, mint a vámosi fiúkat náluk. Persze, a besenyői fiúk is eljöttek, de sokan voltak köztük rátartiak,meg aztán keverték a tótot a magyarral. Mondjuk az Apám egy hosszabb udvarlás után úgy intézte, hogy éppen egy besenyői lány lett az édesanyánk, bár a familirális ellentétek talán még most is tapinthatók.
A vámosi lányok, de a fiúk is igenis jól nevetek voltak, erről akkori falusi előljáróink,a Tanács,de még tanáraink is gondoskodtak.
Erről nem hallgathatok! Lehettem úgy 10-12 éves, amikor meghirdették a tánctanfolyamot. Akár hiszik, akár nem, még az úttörőelnökünk, Novák Etelka tanár néni, de Kórody matektanár is agitált mellette, hogy a szülők írassák be a gyerekeket.
Ilyet mi akkor még nem láttunk, nem hallottunk: Ha jól emlékszem, valamilyen Adami, vagy Adamec nevű volt a tánctanárunk, jóképű és később, amikor már láttam, Latabár Kálmánra emlékeztetett.
Filigrán, kb 40-es korú, frakkban, csokornyakkendőben, először tangóharmonikára, de lehet, hogy a végén már pianinó hangjára próbáltuk a lépéseket, s egy karcsú , kissé festett díva volt a partnere. Hetente 2x2 óra volt tanfolyam, ez volt az akkori divatos hakni. Nem volt olcsó akkor sem.

Tanár úr az alapvető etikettel kezdte: a fiúk pantallóban, fehér ingben, tenyerek tisztasága ellenőrizve, a lányok sötét szoknyában, lakkcipő, fehér blúz, a haj befonva, szalaggal megkötve. Körmök mindkét oldalon ellenőrizve, kis ollóval megnyirbálva, ahol kellett.
„Na most kis úrlegények szemben felsorakoznak a kis úrasszonyokkal szemben! /Ilyet még nem hallottunk!/ Meghajolnak, megvárják, míg a úrkisasszonyok kezet nyújtanak, kezet fognak - nem markolásznak, nem izzadnak, bemutatkoznak! A teljes nevüket mondják, nem azt, hogy Bózsi, Lóci, Laca, Janó, a kisasszony szemébe néznek, nem a mellükre, nem a szoknya elejére, nem a lábukra!"
Na most a kis kisasszonyok mutatkoznak be, kissé lesütik a szemüket, mosoly és érthetően mondják: örvendek, szervusz, Kis Mária vagyok, - nem azt, hogy Marcsi! Vagy ami rosszabb, nem szólnak semmit...
Ezt követően a kislegények meghajlással felkérik a kis kisasszonyt táncolni: Szabad? -kérdezik s nem azt, hogy héé!, jössz?! Megvárja a választ, majd bal kéz előrenyújtva, nem orrba vágva, megfogja partnere felemelt bal kezét, jobb keze diszkréten a kisasszony derekát átöleli, - nem birkózik vele, nem a fenekét, nem a nyakát - és vár a zenére. A zene hallatára a kislegény a kis kisasszony szemébe néz - nem a saját lábára, nem a partner lábára - és elkezdi a táncot. Nem lép a kisasszony lábára, nem botladozik, nem futballozik, táncol. Nem stírolgat, nem matat, táncol."
Hát igen, így tanultunk mi etikettet. Nem Miskolcon, nem a Budavári Palotában, itt lent. Sajóvámoson.
S tudják, milyen csodálatos érzés volt a tánciskolában táncolni H. Mancival, P. Margóval, S. Terikével, de akár a Drótos,Tóth, a Makkai , a Kovács, a Szabó lányokkal, meg a többi szép lánnyal. Igen, a szülők előtt, mert ők is ott ültek a széleken, lehet azt figyelték: ezen botlábú fiúk közül kit fogadnának el vőnek. Mert minden édesanya úgy gondolta, hogy az ő rózsafája nevelte a legszebb rózsabimbót.

Falusi életképek, a varjúfészek...

Már megint semmi politika, csak nosztalgia, olvassák el, ha van kedvük:
Hogyan szedtünk annak idején Sajóvámoson varjúfészket? Alcím lehetne: Bűnbeesés után, vagy: Tiltott emlékek
Tapasztalták-e, hogy egy nagyapának a mai világban nagyon nehéz saját mondanivalójával felkelteni a kütyükhöz szokott unokája figyelmét.
Hiába ültetem a térdemre az Ákost is, mint annak idején az én nagyszüleim eljártak a masina mellett, s meséltek is a kisnyúlról, vagy a süniről, amit a szőlőkapáláskor a kalapjukkal fogtak, s hazahozták nekem, sok sikert nem aratnék. Ma már ugye Móra Ferenc sem menő , mert naturalista! Ffúj, miket is írt? Kis bicebóca, meg Kincskereső kisködmön. Lassan indexen lesznek...
Pedig de jó volna valami élményt átadni, ami nem a Bing Nyuszi és nem a mozdonyos baromság.
Hát igen, akár hiszik, akár nem, annak idején, amikor még a gyerekek voltunk és ama elképzelhetetlen világban éltünk, hogy csak a néprádió szólt, - ahol szólt -, s abban a vályúban mosdottunk meg reggel, amelyből a tehenek is ittak, s a frissen fejt, szűrt tejet ittuk, minden kémiai eljárás nélkül stb. A természet pedig az embereket szolgálta, és azt az emberek viszonozták, a magyar falvakban nagyon elszaporodtak ám a varjak. De még szarkák is. Az ürgék is, a kabócák is, mert akár a tsz elnökök is, de most ne kalandozzunk, beszéljünk csak a varjakról.
Mifelénk nem nagyon szerettük ezt a károgó feketeséget, mert tavasszal a vetésben kiforgatták a frissen elvetett kukoricát. A paraszt apa nem szerette, a parasztgyerek miért szerette volna? A vér nem válik vízzé!!! A gyerek meg nem hülye, az tanulékony, - különösen iskolán kívül - a varjakat ugye ritkítani kell.
Ez így könnyen hangzik, de nem megy ám csak úgy hűbelebalázs módjára.
A varjú - nem összetévesztendő a hollóval! - egy nagyon szapora, de a maga nemében nem is szép, ugyanakkor okos és nagyon területfoglaló állat, például egy egész akácerdőt képes a faluban, vagy környezetében fészkekkel elborítani. Aztán ott piszkítanak.
Többször is költ, legalább két fiókát, fészekrakásonként. A varjútojás

kicsi , pettyes, csakúgy, mint a szarkáé, de egészen más a mintázata. Ezt a különbséget jó megjegyezni, mert amikor megiszod, érzed is.
Ne szaladjunk előre,
Nos, nem feladat, de belefér a napunkba egy varjúfészek tojásait megnézni, Az sem biztos, van-e benne tojás, vagy fióka. A fiókához nem nyúlunk, az már a falu része, felesleges munka volt. A friss tojás érdekel.
Terepszemle, kiválasztani az akácost. Ahol nagy a károgás. ott sok a fióka, ahol viszonylag csönd van, ott sok a tojás. Délután érdemes csak menned, addig megvolt az etetés..
A kiválasztott akácfa alól jól megszemlélheted a fészket, a varjak általában egy tömbben, és a fák közepén lévő ágakon raknak fészket. A szarka kissé feljebb, ő szereti a panorámát.
A fészekrabláshoz legalább két személy szükséges, ugyanis a legelső kapaszkodó ágas ágra valakinek fel kell tolnia a vadászt, vagy bakot kell tartani. A fészekrabló nem lehet több 31,5 kilónál, a pufik legfeljebb támasztékok lehetnek.
Öt-hat ágra kell feltornászni, ha több, már veszélyes, na meg aztán nézni kell, száraz-e az ág. Ha már elérhető a fészek, keress egy jó kapaszkodót, nyúlj a fészekbe. Ha bolyhos, az fióka, gyere le, ha két tojást találsz, nyertél. Vedd ki az egyiket, kotyogtasd meg, záp-e, vagy van-e benne már fióka? Ha még friss, tedd a sapkádba, tedd mindkettőt a fejedre, s ereszkedj.
Ha leértél, mindketten feltörhetitek és akár meg is ihatjátok.
Vigyázz, ha tévedtél, a kis varjú a torkodon is akadhat. Hát, szóval annak idején így zajlott egy igazi varjúfészek-vadászat. Akár hiszik, akár nem, én tisztelem a varjakat, mert kicsit feketék, kicsit károsak is, de nem is annyira, mint az emberek és főként nem hivalkodóan, de magyar varjak!

Gondolatok a könyvtárban...

Tényleg szeretek a barcikai Egressy Könyvtárba járni, korrekt, szakszerű kiszolgálást kapok. Emellett persze más indokaim is vannak, sorolhatnám, hogy pl. szeretek olvasni, szeretem a könyvtár csendjét, a könyveknek az írói izzadtságot is megőrző, semmihez sem hasonlító illatát. Mindig elfog a sárga irigység és a bűntudat, hogy mennyi mindent nem olvastam és már ez így is marad...
Na, meg mindig tiszteltem a jó - csinos! - könyvtárosokat. Mert igenis vannak ilyenek!
Aztán eszembe jutott még valami: mert ugye a szakmámnál fogva foglalkoztam egy kicsit kriminológiával is: öreg zsaruk mondták, hogy a tettes nagyon sokszor visszatér a bűntett hegyszínére. Belém villant, hogy akár még az áldozat is, mert a feleségemet több mint negyven éve éppen a barcikai könyvtárban ismertem meg. Barátaim! Ez már maga a Stockholm - szindróma lenne????

Együgyű bölcsességek...

Az emberi sorsról szóló lemezünk ún. B oldalának vége felé a törpe minoritás, amelyhez magamat is tartozónak vélem, elgondolkodik az örök kérdéseken: ugyan mivégre élünk? Aztán kitalál okos és nagyon oktalan dolgokat. Ez utóbbiakból leírok egy csokrocskát:

1. Idealista: „Kezdetben volt ugye az IGE! Utána pedig lett a sok-sok ikes ige...

2. Materialista: „Dehogy! Kezdetben volt a Big Bang, a Nagy Robbanás! Utána meg a sok-sok kicsi... Ki a fene nyomogatja azokat a gombokat????

3. Az Embernek állítólag van szabad akarata, vagy nincs. Példák:

„Tedd meg! Ne tedd meg! Úgyis megbánod. /S. Kiergegaard után szabadon./

- Lenni, vagy nem lenni? /Hamlet dán királyfi./

- Gondolataiban használd Ockham borotváját: ha több megoldása lehet egy dolognak, akkor válaszd a legegyszerűbbet. Pluralitas non ponendam sine necessitate. azaz borotváld le a szükségteleneket. Vagy hasznosabb a túlbonyolítás?

- Schrödinger macskája: ha egy dolog kétesélyes, vagy több, csak akkor tudod meg jó választ, ha már kipróbáltad. A filozófiai tétel kibontására most nem vállalkozom, a lényege szerint egy dobozba zárt macskáról szól, amely lehet élő és halott is.

Egyelőre ennyit az Önök bosszantásából.

Költészet napja előtt...

Mióta világ a világ, okosak mondják, két erő küzd egymással, leegyszerűsítve: a jó és a rossz!
A világegyetemünk keletkezését a zseni csillagászok és fizikusok úgy magyarázzák, hogy kezdetben volt az energia, - érdekes, ez egynemű volt, semmi más nem tudunk róla, hogy ki hozta létre, s miért volt olyan se széle, se mélysége, se kiterjedése - abból lett az anyag, de ez a huncutka már rögtön kétfelé vált: volt ugye a hozzánk hasonló, minket építő anyag és volt az a csúnya antianyag, amely rögtön pofozkodni kezdett és nekiment a mi ősanyagunknak. Titánok harca volt, de azért mi győztünk, mert 0,0000000001 vagy még kevesebb százalékkal többen voltunk és lett aztán belőle ez a nagy univerzum /vagy több/ és így aztán mi is, büszke magyarok. Azt azért nem hiszem, hogy az energia vagy az anyag bármelyik fajtájának lett volna, vagy lenne erkölcsi jellege…
Bár hosszú volt ez az út, de a kételkedők számára vannak rövidebb , közérthetőbb Teremtés-elméletek is, javaslom rögtön a Bibliát, bár sem könnyű olvasmány és vannak benne csúnya részletek is, amelyek legalábbis fóliázást is igényelnének.
Mi köze van ennek eszmefuttatásnak a költészet napjához és József Attilához?
Sok, nagyon is sok, kedves Barátaim! Tessék csak elgondolkodni ezen pár soron, hisz zseniálisan leírva itt is az anyag és az antianyag harcol egymás ellen folyamatosan, örökkön, örökké...
„Miért legyek tisztességes?
Kiterítenek úgyis.
Miért NE legyek tisztességes?
Kiterítenek úgy is"
Az emberi történelem során eddig azért egy picit mindig a KÖZJÓ győzött, manapság viszont vannak kételyek bennem a csata állását illetően.

Guruló valuták, guruló dollárok, anno és most...

Megmondom őszintén, nekem sohasem volt szerencsém más országok valutájaival.
Amikor Lengyelországban voltam, a zloty mit sem ért, gurulni gurult, de még a svájci sapkán sem mutatott jól. Sem a román leit sem, a bolgár levát, de mondjuk a forintot sem jegyezték a bankoki tőzsdén. A rubelért- amikor kimentünk - vagy 17 Ft-ot kértek,- igaz, az USA dollár is 27 Ft volt - de egy étterembe nemigen mehettünk el a havi 30 rubeles fizetésünkkel. Próbálkoztam, sem Odesszában, vagy a Kubán másik partján, - itt csak ösztöndíjból - Kasznodarban. /Kubáni Egyetem /
Nagymamán a disszidált Béla bátyámnak a levelében hazaküldött 40 kanadai dollárból - mielőtt kijutottunk volna az IBUSSZAL Angliába, - 20 dollárt nekem adott. Londonban vettük érte őt metrójegyet... s én bejutottam a Madam Toussauds Múzeumba.
Ilyen negatív tapasztalatok után hallom ám, hogy mindent rosszul csináltam, és csinálok, leginkább a dollárral. Mert az ugyanis gurul, csak gurítani kellene. Én pedig hülye, eddig meg fizetni akartam vele.
Eszembe jutott, hogy egyszer - még Zaporozsec 968M-el jártam - szoci ügyész, mit akarsz? - amikor az ecsegi elágazásnál felvettem egy stoppost. Magyarul beszélt, Barcika elején kiszállt és a zsebembe tuszkolt egy bankjegyet. 'One dollárt. Mondtam, amit mondtam, ez a bankjegy azóta is nálam van,. szerencsepénznek tartottam.
Igen ám, de manapság elterjedt , hogy a dollár gurul, elővettem még G. Washington van rajta, hát, próbáltam gurítani. Ez nem akart az Istennek sem, márpedig Mao képes jüannal is megfenyegettem, mert mondom ne csináld, hiszen naponta hallom, mindenki másnál a dollár gurul... Lehetséges, hogy van Biden és Trump féle dollár, De amikor én kaptam,még Reagen volt az elnök, aki a barátunk...???
Hát nem és nem... Meg aztán nem is lett az egy dollárból 10 dollár, még az infláción kívül 2,5 centtel sem emelkedett. Mondjuk, a gurítás ellenértékeként nem is kért tőlem senki semmit. Pedig mennyire szeretnék valami minőségi valutával csak úgy gurigázni...

Petőfi 200
utóélet...

Szégyellhetném is magam, mert a legnagyobb magyar költőnkről eddig még szót sem ejtettem, pedig de nagyon megérdemelné! Igaz, a magyar közmédiában hangzanak el versei, de mondjuk hiteles és irodalmi szintű életrajza felvázolásával nemigen találkoztam. Márpedig nagyon sokan feldolgozták életrajzát, főként a titokzatos halálát. Én Illyés Gyula: Petőfi Sándor c. könyvére esküszöm, /1936-ban írta/, de élvezettel forgattam Harsányi Zsolt és Dienes András hasonló műveit is. Sajnálom, hogy ez az Illyés könyv sem szerepel a kötelező gimis olvasmányok között, de aki elolvassa, azt is megérti, miért...
Nem illik bele a jelenlegi kulturkampf-ba!
Abban a szerencsés? helyzetben vagyok, hogy évekkel ezelőtt, egyik erdélyi utam során felkereshettem a költő halálának feltételezett helyét, a Segesvár közelében, de Fehéregyháza és Héjjasfalva között - akkoriban kukoricás táblában lévő forrást, - un. Ispán-kutat és az ott létesített emlékhelyet. Lehetne felemelőbb is, hisz nagy ember halt ott meg az ulánus dzsidától /ha egyáltalán meghalt, mert voltak olyan túlélők, akik szerint a félig levetkőztetett Sándorunk még élve került egy tömegsírba... „Dögölj meg!" ordibálták a kozákok részegen és dobálták rá a hősi halottakat!/
Holtteste sohasem került elő - még Barguzinból sem! - a felöltőjében lévő iratok, versek sem, de a népi mondák és szélhámosok sokfelé látták őt.
Igazuk van, Petőfi nem halt meg, verseiben, életútjában él, bár emléke kissé betegeskedik, mert egyre kevesebben olvassák. Mint ahogy más költőket, írókat is...
Önök azért kölcsönözzék csak ki az Illyés-könyvet! Egyelőre könyvtárak is vannak!

200 ÈVE

Petőfi 200
a laktanya...

A Petőfi 200 ünnepsorozat jegyében nagyszerű hírt kaptunk: vezetőink a rosszul csengő Petőfi laktanyát - tévedés ne essék, én „kalocsai fiú" voltam - átkeresztelték Mária Terézia laktanyára!
Igaz, szegény Sándorunk csak az őrnagyságig vitte, legénye sem volt, bezzeg a Császárnénkat egy testőr század vigyázta, legyeskedte körül, benne délceg magyar nemesek is.
Azért ez a névváltoztatás talán nem most kellett volna, várhattak volna legalább egy negyedévet..., s hosszas gondolkodás után talán akadt volna egy, a korszellemnek megfelelő magyar hadfi is.
De hát a rebelliseket nemigen tűrjük: javaslom, hogy a József Attila-díjat nevezzük át Horger Antal-díjra, a Kossuth-díjat Metternich herceg térdszalagrendre, a Szent István-díjat pedig Aba Sámuel, vagy inkább Koppány emlékéremre. Egyeseknek az is szemet szúrhat, hogy Egerben még mindig Dobó István tér, s nem Jumurdzsák körönd van, s vannak még ötletek...
Szegény Petőfi Sándor! Úgy kell neki, pedig már Görgey és Klapka is leváltotta egyszer, nem tanult belőle...

Petőfi 200
a jog asztala

Ha majd a jog asztalánál... de meddig?
Azt szokták volt mondani, Magyarország a jurátusok országa. Talán így volt régen, hiszen Kossuth apánk is, Deák Ferenc is, de még kedvenc íróm, Mikszáth Kálmán bácsi is jogi végzettségű volt.
Talán ezzel is bizonyítottuk a kultúrfölényünket, hiszen a doktorok országa voltunk. Mindenkinek jutott legalább egy alszolgabírói, vagy segédszerkesztői állás...
Nálunk elismerten nagy becsben volt a római jog, Cicero, Justinianus és Werbőczy Tripartituma is, persze inkább deák, azaz latin nyelven. Ismerni nemigen ismerték, de annál többször hivatkoztak rá...főként a középnemesek.
Itt a Kárpátok alatt a Códe Civilre /Códe Napoleonra/ támaszkodó magánjogi tudománynak európai szintű jogtudorait termeltünk ki, lásd csak a „Nagy Szladits Károlyt, a Groszschmidt Bénit stb", s a római jognak is nálunk, a mi egyetemeinken voltak a legkiválóbb kelet-európai professzorai még a szocializmus alatt is: én azért is Brósz és Pólay professzorokra esküszöm.
Szokás mondani, talán így is van: demokráciákban általában virágzik a jogtudomány és annak gyakorlati virágai is legalább jogállamiságot bimbóznak. Azaz a független igazságszolgáltatásnak tekintélye van még ott lenn a cigánytelepeken és az ország házában is.
Érinti ez a bíróságot - nevezzék akár esküdtszéknek, kádinak is - s érinti a jogi képviselőt, az ügyvédet, a vádlót is.
A történelem során nem véletlenül alakult ki a kontra-diktatórikus eljárás: „auiditerre altere pars", azaz hallgattassék meg a, másik fél is, bár a diktatúrák ezt - s még sok minden mást - nem szeretik.
Szomorúan látom, mert úgy néz ki, veszélyben van nemcsak a jogászképzés, hanem az ügyvédi hivatás is, mert egyre kevesebb az ügyvédjelölt, - sok a jogvégzett, de sok a pályaelhagyó is - de vigyázat, egyre kevesebb az igazságát a bíróságon keresők száma is, mert az eljárási törvények, technikai előírások nem kedveznek. Már válni sem érdemes, tyúkpert sem érdemes indítani...
Sokan bizonytalanok a bíróságok függetlenségében is, és nem is folytatom tovább...

Az eljárások bonyolultsága ab ovo megakadályozzák az állampolgárokat, hogy kereseteket nyújtsanak be. Na, meg az illeték, perköltség stb.
Aztán meg itt van az MI, a technikai jogszolgáltatás.
Van egy rémálmom: a jövőben a tárgyalásokon csak robotok lesznek: középen a fehér palástú bíró, jobb szélen a vörös palástú vádló, bal szélen a zöld taláros védő. Egyedül talán a vádlottban lesz még lebomló biológiai agy.
Egy darabig...

Petőfi 200
Szendrey Júlia, a meghurcolt özvegy

„Ha eldobod egykor az özvegyi fátyolt,
Fejfámra sötét lobogóul akaszd,
Én feljövök érte a síri világbol
Az éj közepén, s oda leviszem azt,
Letörleni véle könyűimet érted,
Ki könnyeden elfeledéd hivedet,
S e szív sebeit bekötözni, ki téged
Még akkor is, ott is, örökre szeret!"

Nem véletlenül idéztem ide a világirodalom legszebb verse, Petőfi Sándor: Szeptember végén c. vers látnoki sorait, mert most - felkérés nélkül és szégyentől is eltelve, inkább csak az utólagos megértés és tisztelet jogán - az állítólagos hűtlen özvegyről szeretnék pár sort írni.

Ahhoz, hogy megértsenek, kérem olvassák el az Atlantic Press Kiadó által 2020-ban megjelentett „Szendrey Júlia" c könyvét, összeállítói: dr. Mikes Lajos és Dernői Kocsis László /1930/ - amely kötet a költő feleségének a leveleit és halálos ágyán tett vallomását is tartalmazza. Mondanivalómnak is ez az alapja, de már most szólok, igen nehéz és felkavaró olvasmány, egy mellékmondatot is írok: azért ő maga is jól forgatta tollat...

Talán ez a szép és látnoki vers nem kellett volna, a mézeshetek alatt a mennybe emelte, de aztán özvegysége idején, de még inkább később akár naponta is zsarolták minden sorával.

Ahhoz, hogy mindent megértsünk, ugye tudjuk, hogy Petőfi 1849. július 31. napján, Segesvár mellett, a fejéregyházai útról nyíló un. Ispán - kút közelében lett egy dzsidás kozák leszúrt áldozata, de a holtteste soha nem került elő. Ez akkor nem is volt feltűnő, volt lótás-futás, menekülés, Bem erre, mások arra, aztán sokan emigráltak, mások Görgeyt keresték, Kossuthot sem találták, - a torinoi lepelből csak előkerült - de Petőfi végképp eltűnt.

A verseiben megénekelt felesége, Júlia - aki már egy kisfiú, Zoltán anyja is - a költő haláláról mit sem tudott, mint ahogy sokan mások sem, de aztán voltak, aki igazolták ezt - jóval később - pl. Heydte ezredes, honvédek, császáriak és ekként az ifiasszonyból elfonnyasztottak minden reményt. Sándor meghalt, erre jutott.

Na meg aztán Világos és Arad után tombolt ám a Haynau-terror is, Júliát is

zaklatták, bár nem is tőle,inkább a Sándortól - és főként az eszméitől, szellemétől - na, attól féltek!
Júlia a férjét felkutatni bejárta Erdélyt, Törökországba is menni akart-hátha Bem apó tud valamit róla - de aztán rájött: Sándor nemcsak eltűnt, de valószínű: meghalt.
Adva van egy gyermekes, valószínűleg özvegy fiatal anya, egy kusza, - senki sem tud semmit - félelmetes kor, ahol a férje vagy halott, vagy körözik, vagy elszökött, az anyának nincs megélhetése. de a gyermeket fel kell nevelni: dönteni kell: hogyan tovább. Egyedül? Társat, apát keresni?
Felbukkan egy jótevő, megjelenik a színen a Horváth Árpád tanár úr, - na nem egészen tanár úr, még csak helyettes - aki felvállalja a csonka Petőfi-családot és főként Júliát. (A fene a szemét, Júlia tényleg csinos volt!) Szerelemről szó sincs, csak házassági szerződés, amely kötelék aztán elégnek mutatkozik néhány jövőbeni Horváth gyermek megszülésében is, de ennek eredményeképp azt is ide írhatjuk, hogy ez a kontraktus az oka a feleség, Júlia egészségének tönkretételének s végül a kinszenves halálának is. Állítólag: nagy természete volt a tanár úrnak, de szerette a házon kívüli /öröm/ lányokat is…! Már többen megírták: furcsa házasság volt a Szendrey Júlia és a Horváth Árpád által kötött frigy, de kezdjük az elején és ide idézem a fenti könyvben található s ekként talán templomjáró olvasóimnak is elfogadható plébánosi anyakönyvi bejegyzést:
„Petőfi Sándor özvegye, született Szendrey Júlia 1850. július 21-én /tehát a gyászévet ki sem várva - 1 hónap mínusz!/ házasságot kötött Horváth Árpád egyetemi tanár úrral."
Szendrey Júlia a házasságkötéshez hajadonként jelentkezett be – de ennek nyomós okai voltak…
Nem árulok el titkot, mert már mások is megírták, nagy hiba volt ez a házasságkötés, mert a Horváth tanár úr valósan és tényszerűen szexuálisan is kizsákmányolhatta a feleségét, kijelentve, hogy a feleség köteles kiszolgálni férj minden… igényét. Bizony, ez is így olvasható a könyvben, meg egészen más dolgok is, így például szegény Petőfi Zoltánról is olyan életképek, amelyek aztán igazán nem öregbítették Sándor édesapja hírnevét De azért tartom magam a Bibliához: „Ne ítélkezz, hogy ne ítéltess!" Hát most ennyi fért ide, mert én mindig a Júlia pártján voltam és kimondom: annak is örülök, hogy Barcikán van Szendrey Júlia utca,de majd egyszer folytatom Júlia kálváriáját, ha még érdekel valakit…

Petőfi 200
Szendrey Júlia *élt 39 évet...*

A nagy költőnk igaz szerelmének, kevésbé boldog házasságának és tragikus életének néhány mozzanatát nagyzoltan felelevenítve - talán a figyelmet is irányítva - folytatom a Júlia történetet.
Ott hagytam abba, hogy amíg élt a remény, Júlia kereste és kerestette férjét, ő maga is támadásoknak volt kitéve, és egyáltalán nem szerelemből fogadta el Horváth Árpád ajánlatát, hogy házasodjanak össze.
Ennek összes körülményei jól olvashatók az alapműnek tekinthető „Szendrey Júlia naplója, levelei, stb..." korábban is idézett könyvben. /Tessék csak elolvasni!/
Mindenfajta terror alatt nehéz az élet, de még a Haynau-korszakot követően, már 1852-ben a forradalmár volt neje, Júlia ,aki már két éve Horváth Árpádné, egy napot fogdában is töltött, az ún. Új Épületben. A Bach-huszárok ugyanis a Horváth-házban házkutatást tartottak, nem Júlia, a férje volt a célpont, de Júlia szobájában felfedezték, az Orlay Petrich Soma által készített Petőfi arcképet, de mellette Kossuth és Bem arcképe is ki volt függesztve. Az arcképek tiltva voltak, még a Petőfiét is el akarták tüntetni, de aztán, mint az elhunyt férj portréját nem kifogásolták, az kegyeleti okokból maradhatott, a képeket az őrzésére bízták és Júliát egy nap fogságra ítélték.
Néhány szó magáról **Horváth Árpádról**, - magam kissé elfogult lettem, - mert nemcsak Gyulay Pál Úr, - aki aztán a magyar irodalomtörténet később mindenható és megfellebbezhetetlen döntnökévé vált - Júlia húgának, Szendrey Marikának a férje, nem szerette, hanem , miként mondani szokás: sokan mások sem!
A kötetben lévő fényképen pedig nem mutat rosszul, de aztán mogorva, kissé púpos, magának való, talán egoista ember lett, aki egyébként a heraldika és a diplomácia tanára is volt. A forradalom előtt állítólag az édesapja egyengette a karrierjét.
A forradalom után – mert köztudottan Habsburg-ellenes volt - eltiltották a katedrától, majd mivel senki nem akadt az állásra, /a címertan bonyolult tudomány.../ őt - mit ad a sors - az eltiltottat bízták meg saját maga helyettesítésével.
Horváth tanár úr bizonyítottan és nagy valószínűség szerint rossz hírű

kocsmákba, s talán bordélyházakba is járt és korabeli pornóújságokat /inkább füzetecskéket/ tartott az íróasztala fiókjában, a cselédlányuk takarítás közben megtalálta, s rettegve számolt be Júliának. Azt követően Árpád úr kizárta Júliát a szobájából, bár még született gyermekük, de a felesége egyre elhatalmasodó rákbetegsége sem érdekelte, pedig dr. Walla főorvos, Júliát kezelő orvos is beszélt vele. Nem hallgatott rá, apósára, Szendrey Ignácra sem, de sógorára, Gyulayra sem. sőt... Gondolhatják, milyen véleménnyel volt róla a nagy kritikus. /Ő is hamar megözvegyült, Marikát a kolera vitte el fiatalon...! /Ahogy a vérbő magyarok akkoriban mondogatták: „nagy természetű ember" volt... orvosi tilalom ellenére Júlia pedig egyre szülte a Horváth-gyerekeket /öt gyermek/

Próbált anyja lenni Petőfi Zoltánnak és a Horváth - gyerekeknek is, mindaddig, amíg Árpád úr ez utóbbiaktól lényegében el nem tiltotta. Sokat betegeskedett, testvére halála után még magányosabb lett. Szendrey Júlia 1869. szeptember 6-án az esti órákban szó szerint kiszenvedett...

Ha még erőm engedi, a későbbiek során is megosztok néhány érdekes gondolatot...

Mert azért Petőfi Zoltán élete sem volt mindennapi, több celebújság hónapokig megélne Zoltán viselt dolgainak publikálásából, na és azóta is sokan, könyvtárnyi cikkben elemezgetik, hogy az alma néha miért esik olyan messze a fájától... Most röviden csak annyit - szóbeszéd szerint - maga Petőfi Sándor dicsekedett el, hogy fia pár hetes korában felült a bölcsőben. Nem kevés rosszmájú ismerőse szerint ez volt az egyetlen említésre méltó tett az életében.

Nem bírta Petőfi hősi halálát követően az őt is, mint utódot elérő és egyre körüllengő dicsfényt, a számító, hazug szavakból álló rajongást, amelyeket az alkalmi cimboráktól kapott. Elhitette magával, hogy ő is nagy költő, vagy legalábbis nagy színész lesz. Nem volt jó gyermek, már talán kamaszkorában is ivott, iskola helyett csavargott, lusta volt, nem tanult, sok iskolából eltanácsolták. István nagybátyja sem bírt vele, nem is voltak jóban. Mint tudhatjuk, maga a lumpolás is erős fizikai adottságokat igényel, ő ilyennel nem rendelkezett és idejekorán, nagyobb költői teljesítmény nélkül, betegségben elhunyt.

Szendrey Júlia,
pletykák, sárdobálás és tények

Hogy valójából ki is volt Júlia, a „feleségek felesége", /Hatvany Lajos életrajzi könyvének is a címe/ a korabeli sajtót, de 100 év irodalomtörténetét is tanulmányozva is ugyancsak nehéz megállapítani. Egyesek és igen tudatformáló nagy nevek elmarasztalják, hálátlannak, az ország és a forradalom valóságos ikonjává váló költő emlékét mindkét lábbal sárba tipró eseménynek tartják, hogy eldobta ama özvegyi fátylat, emberi és női jellemét rágalmakkal színezik, míg mások megértőbbek, elismerik anyai és emberi érzéseit, tépelődéseit, s végül, bár ítélet nincs, ez a véghatározat kedvező.
Lehet, sokan tudják, de azért megjegyzem:ami legjobban ártott Júlia életének megítélésében, az meglepően a költőtárs, a család barátja, Petőfi Zoltán keresztapja, Arany Jánosnak: A honvéd özvegye c. verse, amelyet Júlia második házasságáról értesülve első felindulásában írt, de aztán lehiggadt, mert Arany életében nem is került kiadásra,- gondolom, nem véletlenül, de helyesen is döntött, mert a későbbiek során kibékült Júliával. Ezt a verset aztán éppen a fia, Arany László találta meg a hagyatékban és jelentette meg 1888-ban.
- Igen kemény vers, de itt nincs hely a teljes szöveg idézésére, - olvasható, egyelőre még nem tiltott!, de pár versszak csak ide kívánkozik:

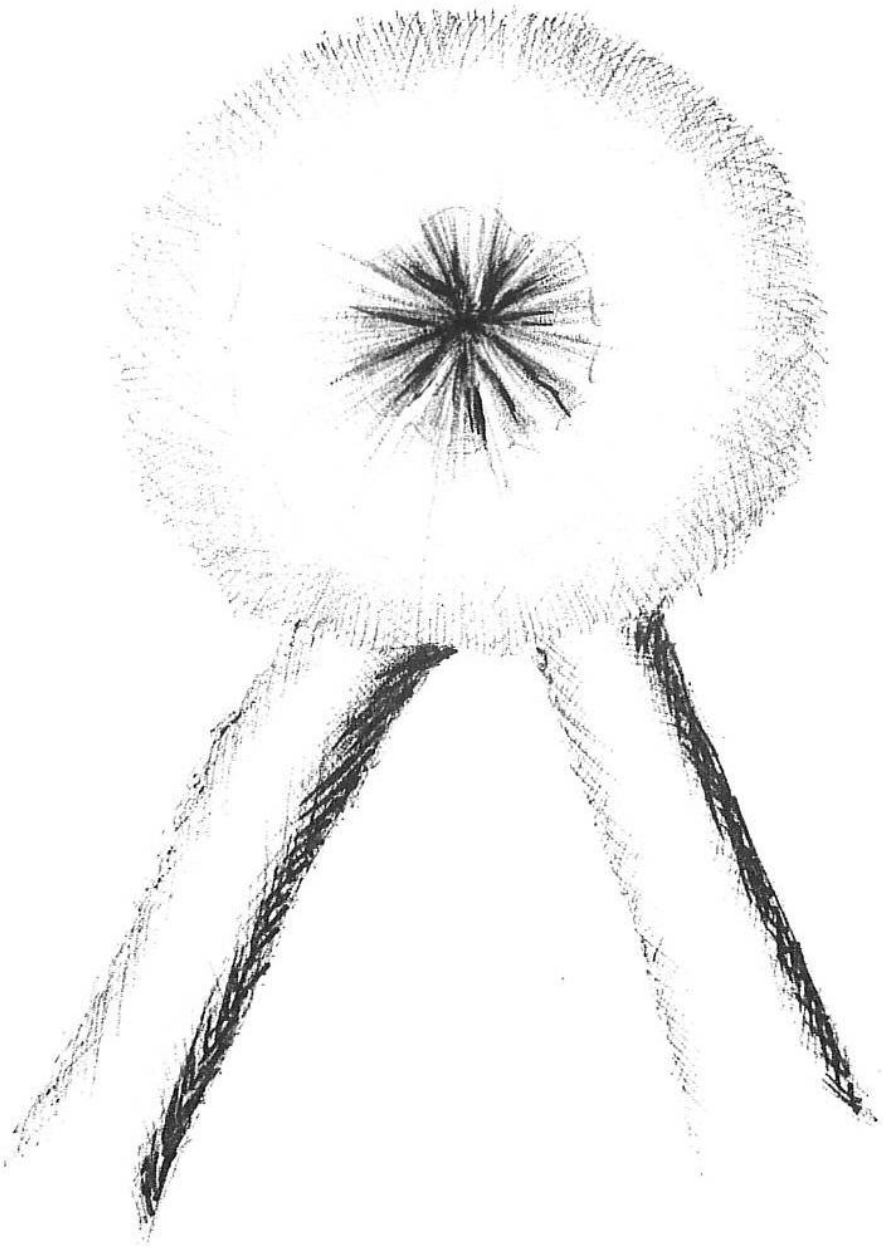
„Mint a virághoz, mely kitárta
Kelyhét, a méhek és lepék,
Gyülvén hozzája szép imádók,
Kinyílott szívét meglepék;
Azóta szellőt is, madárt is
Még sürgetőbben vallata:
S midőn, amit várt, bizonyos lőn...
Kezet más ifjunak ada.
Feledte a feledhetetlent;
S midőn a nászi vigalom
Beálla, szíve sima volt már,
Mint rég elült ó sírhalom,
Melyen az élők gyönyöréül
Hímes virágos fű terem...

De már alant porában a port
Rég elenyészté a verem.
Víg a menyegző; cseng a jókedv;
Hullámzik a dal és zene;
Sugár gyanánt lejt a menyasszony,
Hódít, varázsol kelleme;
Künn rémes éjfél átkozódik,
Fú, sír dühében a vihar:
Benn az öröm jár tölt kehellyel,
A zene szól, a tánc szilaj"

Ha a legjobb barát is így érez, akkor az ellenségek előtt szabad a pálya és igaz lehet az idézett könyv azon határozott véleménye, - magam is osztom! - hogy egyes, állítólagos szem -és fültanuk, kortársak már 1849. július 31. napja után szinte szervezett, tendenciózus és zsigeri rágalomkampányt indítottak Júlia ellen , amely nem állt le a halála után sem, inkább felerősödött.

Éljen március 15-e, még az idén is...

Az ünneplés komoly, de az írás kissé groteszk.
Mondom én azért is, mert bizony, itt nálunk itt Felső-Barcikán is ünnep van. Látszik, hogy a városrész is ünnepi díszbe öltözött - a motoros kapák is elhallgattak, sár van... Tessék csak befordulni a körforgalomból, látszik, hogy a „mi kis falunk" második legkisebb utcája, aki az egyik nagy parasztvezérünkről kapta a nevét, de hogy mit is csinált, azt ne kérdezzék! Arrafelé van a templomunk is - ugyancsak zászlódíszbe öltözött. Majdnem 500 méter. Helyes! De hogy a Kisköz miért maradt ki, nem is értem, - lehet ötven méteres is - oda akár egy zászló is elég lett volna. Megérdemelné, talán annak idején Pest-Budán is volt ilyen zsákutca...
A többi utca, - azért van néhány - így - hogy miért ez jut eszembe, pfúj - egy valamire való észak-borsodi alapítványi iskolában történelem kettesre álló túlkoros tanulónak is inkább adekvátnak tűnő Táncsics utcában nem lobognak, sőt, nem is kókadoznak ám nemzeti színű zászlóink. A Budai Nagy Antalt mondjuk nehéz márciusi ifjúnak tekinteni, /hogy ki volt ő, nit csinált és mit nem, az egy kvízjátékban már legalább egymillió forintos kérdés/ de hát Táncsics Misi népszerűsége se a régi, már úgyis megszokta a börtönt... Várjál Misi, nemsokára kiszabadulsz, aztán jön a lovak nélküli taxi...
Ha nem jutott zászló hát nem, spongyát rá... Meg hát szegény az eklézsia is, drága ám a lobogó is /három szín, mennyivel olcsóbb a lengyel, vagy a finn, stb , a közmunkás is és a míves vasmunkát igénylő zászlótartó. A létra pedig tömény baleseti forrás... Nem szép dolog, hogy így rinyálok, de mi tanulunk a példabeszédekből, mi sem szimpla kőtörők szeretnénk lenni, mi is szeretnénk katedrálist építeni, eme lápos területen de egyelőre még csak a pinceszintet vízmentesítjük. Mondjuk előtte valamilyen járható út , vagy legalább palló is el kellene idáig. Mi is szeretnénk eljutni Brüsszelbe, de mennyire, de egyre inkább megtanuljuk, hogy a Schwechát , az egyben NAHÁT...

Egy korszak lezárása...

Szomorú hírt kell bejelentem, mert nálam a mai napon megszűnt a régóta fennálló munkás-paraszt szövetség, ugyanis a kertemből a mai napon rejtélyes körülmények között eltűnt a sarló! A csalánozók és egyéb kertbe nem illő gyomok örülnek a hírnek.
A kalapács még megvan... Szögeket keresek.

Magánügyeim 1.

A mosónők és a nagyszülők korán… elfáradnak!

Nyár van, az unokázás fénykora, jönnek a máskor ritkán látott - mert messze vannak! - lányka és fiú unokák.
Nekünk meg egyetlen feladatunk van: fullservice, kiszolgálni őket. A mama a legfinomabb falatokat készíti, - hiszen, ha volna étvágyuk!-, a papa pedig előkeresi a legkisebb horgászkészségét - vagy kiegészíti azt a „halasboltban - ajjaj sokba került annak meglátogatása!
A szülők most nincsenek a közelben, ezért tobzódás van minden szinten… Enni nem akarnak, a lefektetés pedig mindennapi tortúra és mínusz két hét az életünkből.
Tévézés fent, vacsora lent. Aztán vacsora fent, tévézés lent, az ellenkezés viszont folyamatos, súlyos parancs megtagadásokkal…
Már csaknem egy hete Barcikán nyaral Bianka /2,5 éves/ és Ákos, /4,5 éves/ de, ezt be kell szorozni hétszer 24 órával is. Ebből jócskán jut kívánságkosárra is, amit lehetőség szerint meg is adunk. Nekünk legalább két hét kellene a regenerálódáshoz.
Sebaj, az unokák szépsége és ügyessége mindent kárpótol!
Csak lennétek egy kicsit idősebbek és mi egy kicsit fiatalabbak…

Magánügyeim 2.0
Tisztelet az öregeknek!

Számomra, mint gyerek, a mi Kiserdő utcánk tele volt rejtélyekkel és rejtélyes emberekkel. Volt akitől féltem, volt akit elnéztem volna órákig. A nők is, a férfiak is nagyon tudtak dolgozni,de tudtak bolondozni is.
Sok gyerek volt az utcánkban, pedig nem is volt családpolitika. Akkor igazi a család a család, ha sok gyerek van benne. Ennek gazdasági okai is voltak, mert az a kis családi gazdaság fenntartása igényelte és megkövetelte a szaporulatot. A gyermekhalandóság is ott lebegett minden házaspár feje felett, még az Apám családjában is megtörtént, hogy elvitte Ilonkát, a testvért a torokgyík.
Ahogy születtek a gyerekek, ahogy növekedtek, úgy várta őket a már előre tervezett gazdasági feladat. Kisliba őrzése, csalánszedés, tehénlegeltetés, ásózás a kertben, kapálás a háztájiban, de először csak elnézően, utána már pénzre menően a tsz-ben is, napszámban, aztán az aratás,. Ez volt ám a felnőtté válási válogató meccs. Kelés 4 órakor, marokszedés sarlóval, vagy kötélfonás meztéláb. A falu suszterának műhelyében nem volt olyan vastag bakancsbőr, mint a mi lábunkon, sem gordony, sem csipkeági tövis nem fogta. A cséplésről már korábban írtam, de az sem volt mai Duna-tévés, rezeda illatú, pántlikás kalapú népünnepély.
Az idősekről akartam írni pár szót. Igen, mert amit az utcánkban élő idősek, főként asszonyok végig csináltak, azt ma már senki nem utánozná.
Sokan hajnalban, a Hold még fenn volt, a Nap még csak nyújtogatta vánkosáról a lábát, batyuval a hátukon akár Miskolcig is elvitték kannában a frissen fejt tejet, túrót, pár szem gyümölcsöt.
Hol volt még akkor tömegközlekedés, ha indult is pár munkásjárati Fakarusz, az a parasztasszonyoknak már késő volt, addig - ha Pálfala felé mentek, akkor már Buskán, Arnót előtt jártak, ha Besenyő felé, akkor meg már a Repülőtéren. Mindkét faluból un. „készhelyre" vitték az árut, állandó kuncsaftjuk volt - így volt ez besenyői nagymamám esetén is, akit sokszor elkísértem. Számomra furcsa öltözetű, pongyolás, belvárosi úriasszonyok várták már őket. Visszafelé is megtelt a batyu, egy két zománcozott edény, cinkvödör - mert az előző

kilukadt - mosólúg, kékkő, stb...
Bizony, az idősebb asszonyok többsége az utcában is előbb-utóbb meggörnyedt, emlékszem, szegény Mikita néni szinte a fordított L betűt képezte elém. Még azt sem mondhatom, hogy az akkori öregek ne kapták volna meg a tiszteletet. A felnőttektől biztos, emlékezetem szerint minden idős családtagot tisztességgel eltemettek, akkor még fekete-hintós, felcicomázott halottas kocsival,- sőt, úgy hívták: hintó - gyászhuszárokkal kísérték - háztól, az udvarról - a temetőbe. Mi, gyerekek sokszor csúfolódtunk, ingerkedtünk velük, megdézsmáltuk a cseresznye - és körtefájukat.
De ők azért szerettek minket, ha leestünk az udvari fáról, nem pofoztak meg, sőt, bekenték a sebes térdünket ecetes vízzel és kaptunk tőlük egy karéj, mindmáig utánozhatatlan szilvalekváros kenyeret.
Még a szüleinknek sem árulkodtak, minek is? Az ő unokájuk ugyanis a mi kertünkben dézsmálta meg a szőlőt. Legyen nekik könnyű a föld!

Magánügyeim

Bianka unokám születésnapjára!előestéjén

Eléggé el nem ítélhető módon.
mármint aki naptárára néz, sokaknak
a december 20. napja csak egy
hétköznap,de rontom-bontom,
igazhitű barátaim, vigyázzatok,
mert piros betűs ünnep ez,
születésnap, hisz tudjátok,
közelgett a karácsony és akkor,
három éve nekünk izgulós advent volt,
a Nagy Várakozás, aggódás, de megjött ő,
igen, unokám, Bianka hercegnő.
Így lett teljes a Karácsony és még a szülők a kiságyon,
addig délceg fivére, Ákos kissé mélán az ágyán
a dinóparkja megosztását gyakorolta gondterhelten, de némán.
Pár nap múlva itt van Szent Karácsony napja,
Nekem december 20-a különlegesen gyönyörű nap,
de még a hold és a csillagok is csak pironkodnak,
rejtegetik az ajándékokat,
mert ekkor van egy szép, örömteli hosszú nap:
Könyves-Tóth Bianka születésnapja!
Aki tudja, köszöntse vidáman!
Száz év múlva tegye meg ezt megint csak
hideg télben, de aki fázik, - egye fene, -
puszilja meg eme hölgy kezét - csokor rózsát nyújtva -
az akkori forró nyárban!

Magánügyeim

Ákos unokám névnapjára

inkább jóindulatú, mint jó versike

Na, most figyeljetek kedves vendégek,
különösen Te Unokám, Ákos,
kinek névnapja ma vagyon,
és bízvást reménysége vagy
eme Könyves-Tóth Családnak!,
köszönteni fognak sokan, nézd, még Dani sem álmos.
Mert tudjátok, ha azt mondanám,
Fóti Óvodák legvagányabb tagja, egy leendő Rómeó,
vagy legalábbis a Nagy Csillagász, na jó, ami biztos
egy Dínó lovag ül itt közöttünk, ezt igazolja is a fáma, mert
húga, a máskor szemérmetes Bianka kisasszony
már fényképen is látta.
Ne kételkedjenek, igenis őt rá lehet venni, hogy elmondja,
Ákos fivére, ki erős és igazából így hívják: **Ákocs**,
megtanulta akár ichtioszauruszokat, latinul,
ő igen, én nem , - felismerve ronda ábrázatjukat.
Most ne is beszéljünk egyéb csúszómászókról,
Mamáját ezzel verítékbe és elhűlésbe kergetve,
még a mai a hüllőket is megszerette,
s egyszer látva, hogy remélt ajándéka még
nincs készen, egy kibelezett, dupla villás nyelves plüssnek
csak közelről látszó gyémánthátúval,
na jó, legyen neve:
egy csörgőkígyóval a kézben
fenyítette meg a Barcikáról iderendelt közeli rokont,
- arca előtt tíz percet bábozva -
de mindez - mesélte később - okkal történt,
ugyanis ő, a Mama, ígéretét megszegve,
még a szemüvegét is a mosóban feledve,
nem egy tarisznyarák,
hanem egy a polip szemét hímezte éppen,
de még annak a nyolc karjából felével sem volt készen.
Talán, majd jövőre!

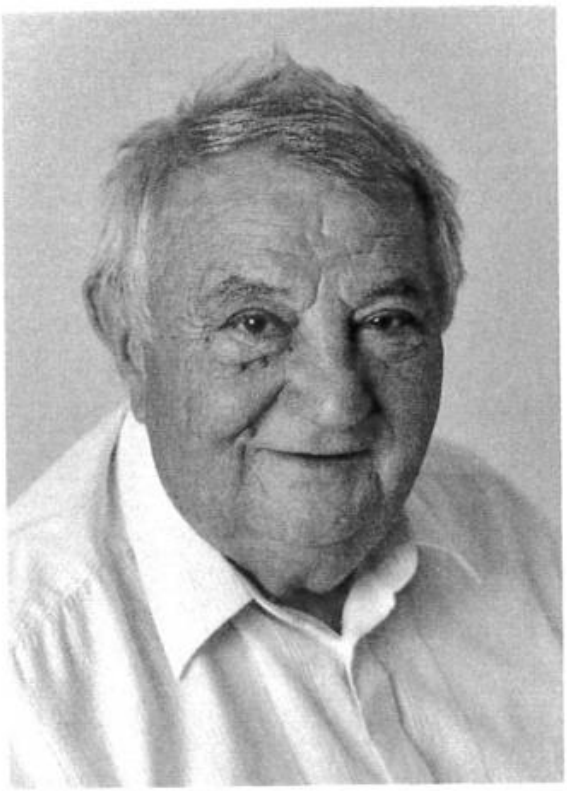
Kihagyhatatlan versike

Dominik és Dániel unokámnak+

Nézzétek csak!
Domi, Dani!
Az apjuk meg Jani.
Mert a felesége, kinek - az elfogultsága -
családja iránt, - mert azért ez apák öröksége-átka, -
az anyák és a fotósok közül is csak
alig akad párja, as verset tovább írva,
Anett lányom úgy gondolta, óhajtozva,
sokszor sóhajtozva,
Meg a Sorsnak is meg volt mondva,
Két fiú kell, de csak sorba.
Úgy , ahogy kell, férfi sorba.
Nagyszülők is nagyot néztek,
Mikor megszülettek , először csak félve,
Méregették, a Papók meg is könnyezték,
Megvan –e mindenük, felsír-e?
Öt újuk van-e mindenhol , vagy
látszik a hatodik is,a sámánjel,
s csillag nő a homlokon,de nem,
Hál Istennek minden rendben,
Most is, egyenként rájuk nézve,
Feledve a mi múltunkat, az ő jövőjüket
képzeljük jobbnak., mert kiét is,
A két lurkó meg együtt játszik,
az okos Domi már bátor óvodásként
mászik meg széket, asztalt és falat,
eközben öccse, a fürge Dani csak
a Mamájára néz kerek szemmel
de szemével kérdezi:
Ő a Domi ! Én a Dani !
Megmászni nálunk a széket,
sőt a falat,hát
ezt is szabad, Mami ?

Városi Könyvtár
252.h89
Kazincbarcika

Egressy Béni Könyvtár Kazincbarcika
20330165712

Nem is olyan régen, pár éve volt, hogy megjelent az ötödik könyvem, a FÉSZBUKSÁGAIM, ami eme irkálmányok előzményének is tekinthető. Könnyelműen azt hittem, ezzel vége a mániának, de életemben nem először szegek meg ígéreteket... Mert aztán gyarló anyagból van ám az ember, különösen, ha olyan kihívások előtt áll, mint az Élet, s mostanában üres papír, hegyezett ceruza sem kell ahhoz, elég egy laptop, hogy boncolgasson. A világot, amelyben él és főként önmagát. A fészbuk egy különleges műfaj, átok is, áldás is egyszerre, mert nem úgy írjuk, mint egy hagyományos regényt, azaz kigondoljuk a cselekményt, a személyeket, a fordulatokat, aztán, ha az Úristen ad hozzá elég lelkierőt és tehetséget, akkor hónapokon, éveken keresztül át körmöljük, pötyögtetjük. A világhálóban a quantum gyorsaságával pörögnek az események, ami tegnap volt, már a kutyát sem érdekli, még a családon belüli megosztásoknál sem. Ezért is tehát ennek a könyvnek a látszólagos kuszasága, logikátlansága. Mert ilyen kusza, szétszórt az élet, legalábbis én így élem meg...
Aki a fészbuk ópiumával megfertőződött és azzal élni kíván, annak ugyancsak válogatnia kell, hogy lehetőleg „tiszta anyaggal" dolgozzon és ne adagolja se magát, sem az olvasóját túl.
Nos, úgy néz ki, összeállt a hatodik könyvecske is, amiért - s ez nem közhely - hálás vagyok a Sorsnak és támogatóimnak. Hittem és hiszem, hogy a könyveknek nagyon is megvan a Sorsuk, s a papírlap lehet időtálóbb s, mint egy felkarcsont.
Abban bízom,hogy ötezer év múlva egy bükki barlangban vagy borospincében felfedezik, mint egy holt-tengeri tekercset és egy elmebeteg vagy unatkozó paleontológus elolvassa. Persze akkor már a magyar nyelv egy szinten lesz a szanszkrittel, vagy az ógörögével. Már most tiszteltetem az akkori Olvasómat!

Czifra János közíró